

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ

Ἀριθ. Φύλλου 833

Τιμή Φύλλου Δρχ. 50

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἀδελφούς ἡμῶν καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ

Σταυρός καὶ Ἀνάστασις: Δύο γεγονότα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς ἄλληλα. Δύο γεγονότα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, εἰς τὴν αὐτὴν ὑπερτάτην ὑπαρξιν ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦν Χριστόν.

Σταυρός καὶ Ἀνάστασις. Ἀγάπη καὶ σωτηρία.

Ἡ λέξις πού εὐφραίνει καὶ γλυκαίνει. ΑΓΑΠΗ. Αὕτη ἡ μοναδικὴ ἐρμηνεία τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀσύγκριτος, ἀπροσμέτρητος, ἀπειρος καὶ ὑπερτελεία.

Ἐν τούτοις, οἱ χαρακτηρισμοὶ οὗτοι τῆς μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὸ μέγεθος αὐτῆς δεδομένου ὅτι ὁ Πανάγαθος Πατὴρ διέθεσε ὅ,τι τὸ πολυτιμότερον εἶχε διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι: Τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν δεικνύων «τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ» κατὰ τὸν Παῦλον. (Ἐφεσ. Β. 7). Ὁ δὲ Κύριος μαρτυρεῖ δ' ἑαυτὸν λέγων: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον ὥστε τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν ἔδωκε ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόλутαι ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. Γ. 16).

Παρέδωκεν ὁ Θεός εἰς θάνατον τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ δι' ἀντάλλαγμα τῆς πολυτίμου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου.

Ὁ Αὐτός, Δημιουργὸς καὶ Λυτρωτής! Ἐπλασε καὶ ἀνέπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀνεβίβασεν ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.

Ἔργον τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ ἡ Ἀνάστασις ὡς καὶ ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου. Ταῦτα εὐεξήγητα.

Ὅμως, ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις τοῦ Θεανθρώπου μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου οὕσα ἀκατάληπτος καὶ ἀνεξιχνίαστος, ἐξέρχεται τοῦ λογικοῦ καὶ ἐξιστᾶ νοῦν καὶ φρένας καθ' ὃ ἔργον παράδοξον καὶ ξένον τῶν ιδιοτήτων τοῦ Θεοῦ! Τοῦτο δέ, ὡς μοναδικὸς τρόπος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Γεννᾶται ὁθεν τὸ εὐλογον ἐρώτημα: Ἐναντι τοσαύτης πρὸς ἡμᾶς τῶς ἀνθρώπων Θεϊκῆς εὐεργεσίας καὶ τιμῆς ποία ἡ ἡμετέρα ἀνταπόδοσις;

Τοῦτο τὸ μέγα ἐρώτημα δὲν ἔχει ἀπάντησιν διότι οὐδεμιᾶς ἀνταποδόσεως χρήζει ὁ παντέλειος καὶ ἀνενδεής Θεός ἀπὸ τὸ δημιούργημα του παρεκτός

τῆς αὐτεξουσίᾳ ἀγαθῆς προαιρέσεώς του διὰ τὴν σωτηρίαν του ἐκ τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Αὐτομάτως ὅμως ἐξ' αὐτῆς ἀπορρέει καὶ τὸ ἰδὲν μας ὑπέρτατον καθῆκον τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας πρὸς τὸν ἀσυγκρίτως ἀγαπήσαντα ἡμᾶς Θεόν, ὁ ὁποῖος φθάνει ν' ἀποκαλῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀποστάτας ἡμᾶς φίλους! «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τίς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωάν. ΙΕ' 13).

Δικαίως ὁθεν ὡς πρώτη ἐντολὴ τοῦ νόμου ὑπάρχει ἡ ἐν ὅλῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἀγάπη ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἡ κατὰ μίμῃσιν ἐκείνου ἐν συνεχείᾳ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Ταύτην ἀξιολογῶν καὶ ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης λέγει: «Ἀγαπητοὶ εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν». (Α' Ἰωάν. Δ.ΙΙ).

Εἰς τοῦτο δὲ συνίσταται τὸ μεγαλεῖον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀξιολογεῖται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη ὅλον τὸν νόμον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκφράζει καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐξομοιοῖ πρὸς τὸν Θεόν.

Δείγμα τελείας ἀγάπης πρὸς τὸν Αὐτρωτὴν ἡμῶν Θεόν παρέχει τὸ ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων που κοσμοῦν τὸ πάνθεον τοῦ Παραδείσου.

Υπόδειγμα τρόπου ζωῆς ἡ ἐκείνων ζωὴ ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς, ἐάν κατανοῶμεν ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Παραδείσου. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ὁδοποίησις τοῦ Παραδείσου. Εἶναι προσέτι ἡ διαπίστωσις τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ τρανὴ πίστις ἐν Αὐτῷ, ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Εἶναι προσέτι πηγὴ δυνάμεως ἀκαταβλήτου διὰ τὴν συντριβὴν τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν κατόρθωσιν ὑπερκοσμίῳ ζωῆς.

Εἶναι δὲ πολὺ ἀναγκαῖα ἡ κατανόησις τῆς ὑψίστης ἀξίας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα εἰς τὰς ἡμέρας μας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς παρεσῦρθη ἀπὸ τὰ ἰσχυρά ρεύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ὕλισμου εἰς ἀπιστίαν καὶ ἐγκατέλειψε τὴν ὡραίαν χριστιανικὴν ζωὴν ἀπωλέσασα τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἐξαίρεσιν εἰς τοῦτο καὶ τῆς ἱστορικῆς μας Πατρίδος.

Ἡ ἰδιότης, ὁ ἀτομισμός καὶ ὁ κορεσμός ἐξέτοπισαν κάθε περιεχόμενον πνευματικῶν μεγαλείου ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας διό καὶ ἐφυγαδεύθη ἡ θεία χάρις καὶ εὐλογία, ὅπου ὁ μοιραῖος ἄνθρωπος χωρὶς Χριστὸν ὁδηγεῖται εἰς τὴν αὐτοκαταστροφὴν.

Ἰδιαιτέρως δὲ ὅλως ἡ πάλαι ποτέ ἐνδοξος Ἑλλαδικὴ χώρα ἡ κοιλίς τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ φωτοδότις τῆς ἀνθρωπότητος συμ-

φυρομένη μετὰ τῶν ἀλλοπίστων ἐθνῶν ἀπώλεσε τὰ πρωτοτόκια τῆς θεόθεν πρὸς τοῦτο ἐκλογῆς τῆς καὶ σύρεται οὐραγός, ἔρμαιον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Ζῶμεν σήμερον μὲ ἀναμνήσεις καὶ παρελθοντολογίαις χωρὶς ἐλληνοχριστιανικά βιώματα ἐκτεθειμένοι εἰς κίνδυνον ἀφανισμοῦ μας ἀπὸ τὰς ἀνέκαθεν ἐπιβούλους ἀντιχρίστους δυνάμεις τῆς φυλῆς μας.

Ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν ζωὴ τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξαν τὰ ἀπόρρητα φρούρια τοῦ παρελθόντος εἰς τὰ ὁποῖα συνετρίβοντο οἱ ἐχθροί. Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία διὰ τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς πίστεως καὶ τοῦ Ἔθνους μας χάρις εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν καλοπέρασιν, ἐπέτρεψε τὴν ἄλωσιν καὶ ὑποδούλωσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ εἰς τὰ αἵρετικά στρατόπεδα τῆς δύσεως.

Ἐν ὧσιν δὲ καὶ τῆς ἐντάξεώς μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα, ἐπικεῖται καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα κατὰ πληροφῶριαν, πρὸς πλήρη συνεορτασμόν μετὰ τῶν Φράγκων κατόπιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου.

Τότε δέ, ὦ τότε! Τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως θὰ ἐπικαθῇ ὁλοκλήρως ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ἐγγὺς τὸ τέλος.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε τὸ ἐναπομείναν σημεῖον ἐπαφῆς τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τὸν διαχωρισμὸν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἡ συνοχὴ τῶν δυνάμεων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα εἶναι πηγὴ δυνάμεως διὰ τὴν καταπολέμησιν πάσης αἵρέσεως καὶ κακοδοξίας. Εἶναι ἡ πέτρα τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας δέν θὰ κατισχύσουν αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου.

Ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς Γ.Ο.Χ. προώρῃσεν ἡ θεία Πρόνοια εἰς τὴν ὑλόφρονα ἐποχὴν μας νὰ βαστάσωμεν τὸ βάρος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς ὀρθοδοξίας διό καὶ καλούμεθα ὅπως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς κλήσεως ἡμῶν. Ἐνισχυόμενοι δὲ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ καὶ εὐλογούμενοι ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως ὑφ' ἧς καὶ φωτιζόμεθα ὁδηγούμενοι εἰς τελείωσιν ἀρετῆς καὶ πίστεως, χαιρετίζομεν ἐν ἀγαλλιάσει πάντας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν Ἀδελφούς καὶ τέκνα ἡμῶν ἠγαπημένα ἐν Κυρίῳ καὶ ἀναφωνοῦμεν τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ. Κηρύσσομεν δὲ πιστοῖς καὶ ἀπίστοις «Χριστὸν ἐσταυρωμένον Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον Ἕλλησι δὲ μωρίαν αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Κορινθ. Α) καὶ εὐχόμεθα, διηνεκὴ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως ἐπαναλαμβάνοντες τὸν χαρμόσουν Πασχάλιον χαιρετισμόν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

«ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ»

Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου!

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

(Ἀναγνωσθῆτω ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ τὸ Ἑθνικὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ψαλλῇ τὸ τροπάριον, «Χριστὸς Ἀνέστη».

Χάρις καὶ Εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρὰ τῆς ἐμῆς δέ μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Τέκνα μου πιστά καὶ λίαν ἀγαπητά, Χριστὸς Ἀνέστη! «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι Ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος, εὐφροσύνη αἰώνιος. «Νῦν πάντα πεπληρῶται φωτός, Οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Τί καὶ ἂν φρουροῦσαν οἱ βλοσυροὶ φύλακες τὸν Ζωοδόχον Τάφον; Τί καὶ ἂν ἀγρυπνοῦσε ἡ Πάνοπλος «κουστωδία»; Ὁ Χριστὸς, θραύσας τὰ δεσμά τοῦ ἄβυσσαλέου Ἰδοῦ, «τὸν θάνατον θανάτῳ πατήσας», ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν «τριήμερος», ὅπως τὸ εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τοὺς μαθητάς Του. Καὶ τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν διεδέχθη ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις, τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου συνεντρίβη ὁ Ἄδης. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Ἄδης «ἐπικράνθη, διότι κατηργήθη. Ἐπικράνθη, διότι ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη διότι καθηρέθη». Πού σου, θάνατε τὸ κέντρον, πού σου Ἄδῃ τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι.

Μέ τὴν Ἀνάστασιν Του ὁ Χριστὸς ἐπεβεβαίωσε, κατὰ τὸν ἀψευδέστερον τρόπον, τὴν θεότητά Του. Κατέδειξεν ὅτι εἶναι πράγματι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Παντοδύναμος, ὅπως καὶ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ Του, καὶ ὅτι τὸ κήρυγμα Του εἶναι ὄντως θεόπνευστον. Καὶ κατατρόπως τοὺς διώκτας Του ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι μετὰ σατανικῆς πανουργίας εἶχον διοργανώσει τὴν παράνομον σύλληψίν του καὶ καταδίκην του.

Ἦλθεν στὸν κόσμον ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς Του καὶ ἐνσαρκωτῆς τῆς Εὐσπλαχίας Αὐτοῦ. Καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ «ἐκούσιον πάθος», διὰ τὴν «ἡμῶν σωτηρίαν». Ἐπρεπε νὰ ὑποστῇ τὸν θάνατον καὶ μάλιστα «θάνατον Σταυροῦ», διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ δικαίωσις τῆς θεότητός Του, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὥστε νὰ γίνῃ πιστευτὴ καὶ καρποφορήσῃ εἰς τὸν ἀγρόν τῆς Αἰωνιότητος ἡ σωτηριώδης Διδασκαλία Του, ἡ ὅποια εἶναι ἀποθησαυρισμένη εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιόν Του.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν.» Ἡ Ἀ-

νάστασις ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀμωμῆ-
του Ὁρθοδόξου εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ ἀπαρχή
καὶ τῆς ἰδικῆς μας Ἀναστάσεως.

«Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν
κεκοιμημένων», λέγει ὁ θεωρητὴς Παῦλος.

Περιπόθητα τέκνα μου.

Ἄς φωτισθῶμεν ἀπὸ τοῦ ἀνέσπερον φῶς τῆς
πενεκλάμπρου καὶ πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ
Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως καὶ σωτηρίας μας, διὰ τὴν
ἐκτέλεσιν ἔργων ἀγαθῶν καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστων.

Ἡ Ἀνάστασις Του, ἥς σημάνῃ καὶ τὴν ἀνάστασιν
τῶν νεκρωμένων, ἐκ τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν αἱρέσεων
ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄς σημάνῃ, ἀκόμη καὶ τὴν
ἀνάστασιν τῶν παγωμένων ἐκ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς
τὴν ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ πατροπα-
ράδοτον Ἑορτολόγιον τῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλ-
λῆνων καὶ ἰδίως τῶν ἀρμοδίων.

Καὶ ἥς προσκυνήσωμεν καὶ δοξολογήσωμεν, μετ'
ἀκλονήτου πίστεως καὶ βαθείας εὐλαβείας, τὸν
θριαμβευτὴν τοῦ θανάτου καὶ Σωτῆρα καὶ Λυτρω-
τὴν μας καὶ ἀναφωνήσωμεν ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει,
κατὰ Θεὸν ἀγάπῃ, ἱερὰ ὑπερηφανεία καὶ στεντο-
ρεῖα τῇ φωνῇ:

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

Μετὰ Πασχαλίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ο

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμαὶ 700

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50

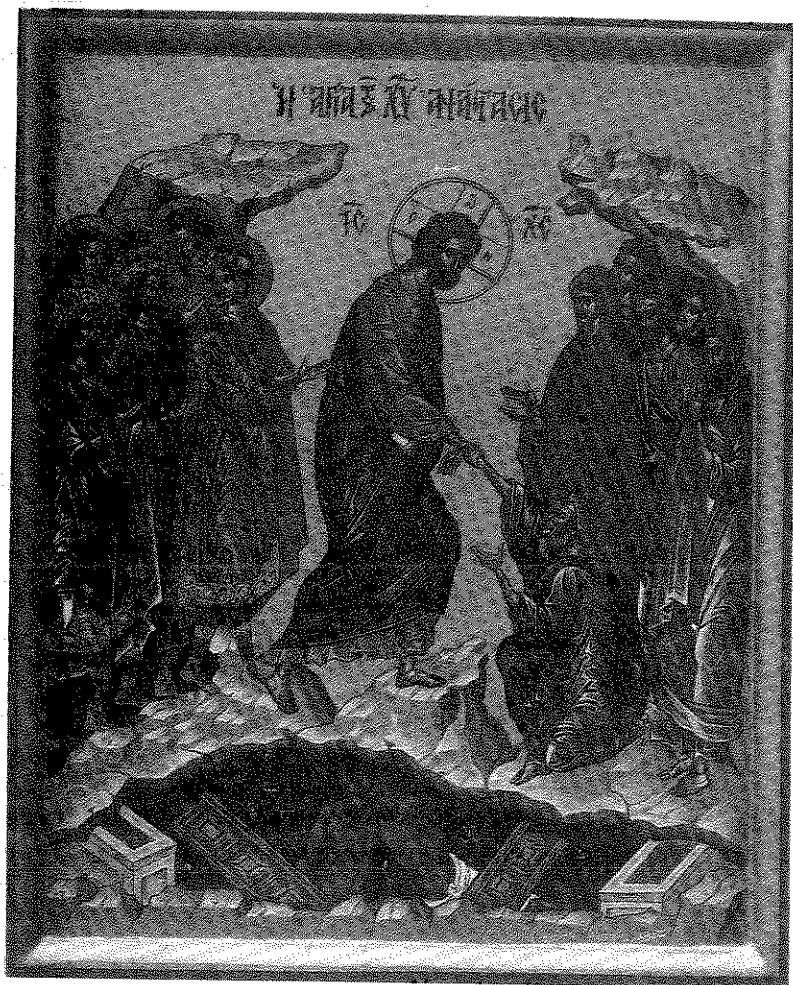
ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Με ἀληθινὴν προσμονὴν καὶ ἀγωνίαν ἀναμένει ὁ πιστὸς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ πρὸς τοῦτο ὑποβάλλεται εἰς 40 ἡμέρες σχετικὸν ἀγῶνα ἀθλήσεως διὰ νὰ καταξιωθῇ ἐλέους καὶ «ἰδῇ» ἰδίῳις ὁμμασιν τὸν Ἀναστάντα Κύριον.

Δέν εἶναι υπερβολὴ καθόλου τό τί γράφομεν ὁ πιστὸς διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Ἀναστάντα, διότι μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς, θείας ἐνοράσεως, βιοῦμεν τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Εἶναι πάντα ἐν τῇ καρδίᾳ μας τά ἐξελισσόμενα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ. Δέν εἶναι ἀπλὴ ἀνάμνησις τῶν ὑπερφυῶν αὐτῶν γεγονότων ἀλλὰ θετικὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ Κύριος ἀνίσταται καὶ μᾶς χαρίζῃ τὴν αἰώνιαν ζωὴν καὶ τὴν συνανάστασιν τῆς ἡμετέρας προσωπικῆς ὑπάρξεως. Εἰς αὐτό τό σημεῖον εἶναι σαφὴς ὁ Κύριος ὅστις λέγει εἰς τὸν δυσπιστοῦντα Θωμᾶν (ὁ ὁποῖος τὸν ἐψηλάφησεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν πλευράν Του).

Ἵτι εἶδράκάς με πεπίστευκας Θωμᾶ, Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες» Ἰωάν. 20.29.

Ἡ ἱστορία ἀναγράφει τό μέγα γεγονός τῆς Ἀναστάσεως χρυσοῖς γράμμασιν διότι δέν νοεῖται Χριστός καὶ χριστιανισμός χωρὶς τό ἀτράνταχτον αὐτό γεγονός! Τὸν Ἀναστάντα Κύριον τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἔζησαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὅχι μόνον οἱ δώδεκα, οἱ ἐβδομήκοντα καὶ ὁλόκληρος ὁ κύκλος τῆς κατὰ σάρκα συγγενείας Του ἀλλ' καὶ ὁ μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Παῦλος: «Ἐπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίους ἐφάπαξ, ἐξ' ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι...» Α' Κορινθ. 15.6, ὅτι ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἐφάνη εἰς πλεόν τοὺς πεντακοσίους μαθητάς· αὐτοὶ ὅλοι ὑπῆρξαν τὰ διαπρήσια στόματα τῆς μεγάλης ἀναγγελίας ὅτι ὁ Ἀναστὰς Κύριος εἶναι πλη-

σίον του κάθε πιστού, τόν όποϊον ζωοποιεί και ζωογονεί. Ό κάθε πιστός είναι μία διάτορος φωνή ότí ό Κύριος τής δόξης μετά τήν 'Ανάληψίν Του εύρίσκειται κοντά εις κάθε Χριστιανόν τόν όποϊον καθοδηγεί και τόν προετοιμάζει διά τήν αιώνιαν ζωήν.

Είναί γεγονός μή επίδεχόμενον άμφισβήτησιν ότí ό Ούρανός αναμένει τούς συνειδητούς χριστιανούς διά νά τούς καταστήση ισόθεους, όμόθεους έν τή παλλιγεννεσία, βασιλείς και ιερείς κατά τόν Θ. 'Ιωάννην ό όποϊος γράφει έν τη 'Αποκαλήψει 1.6 «και έποίησεν ήμάς Βασιλείαν, ιερείς τώ Θεώ και πατρί αυτού...».

Προτού όμως κλείσωμεν καλόν είναι νά οδηγήσωμεν τόν άναγνώστην και σέ ένα άλλον Πατερικόν χώρον, και επί του προκειμένου άς αναφέρωμεν μερικά χαρακτηριστικά άποσπάσματα του έπ' έσχάτων τών ήμερών Μεγ. Πατρός Νικοδήμου του 'Αγιορείτου, τά όποία αναφέρονται εις τόν ΛΒ Λόγον του περί 'Αναστάσεως του ΚΗΙΧ εις τό σύγγραμμά του, Πνευματικά Γυμνάσματα. Αύται αι Πατερικαί αναφοραί θά βοηθήσουν τόν άναγνώστην (είναι γραμμέναι εις τό γλωσσικόν ίδίωμα του 17ου αιώνος) καθώς επίσης και τόν γράφοντα όστις θά έμπλουτίση τό μικρόν του άρθρον με σημαντικές σημειώσεις και παρατηρήσεις του 'Αγίου Νικοδήμου του 'Αγιορείτου.

Εις τήν 'Ανάστασιν του Κυρίου, εις τήν όποϊαν χρεωστούμεν νά συγχαρούμεν.

Α'. Μέ τόν αναστάντα Χριστόν.

Β'. Μέ τήν άγιωτάτην μητέρα του.

Γ'. Μέ τό σώμά μας.

Α'

Συλλογίσου άγαπητέ, ότι παρακινούμενοι ήμείς από τόν προφήτην Δαβίδ όπου λέγει νά αγαλλώμεθα εις τήν ήμέραν τής αναστάσεως του Κυρίου: «αυτή ή ήμέρα, ήν έποίησεν ό Κύριος, αγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν έν αυτῇ» (ψαλμ. ριζ'. 23). Έχομεν χρέος έν πρώτοις νά συγχαρούμεν μέ τόν 'Ιησούν Χριστόν, ό όποϊος εις τήν χαρμόσύνόν του 'Ανάστασιν άπόκτησε πάλιν με κέρδος άπειρον όλα εκείνα όπου είχε χάση εις τό πάθος του. Τέσσαρα πράγματα είχε χάση τότε, τήν χαράν, τήν ωραιότητα, τήν τιμήν, και τήν ζωήν. Τώρα δέ όπου άνέστη άνέλαβε τήν ζωήν, αλλά τί λογῆς ζωήν; μίαν ζωήν όπου έθανάτωσε τελείως τόν θάνατον, και διά τουτο θέλει είναι διά πάντα, ζωή μοναχή, χωρίς να φοβῆται νά λάβη άλλην μίαν φοράν θάνατον: «Χριστός έγερθείς εκ νεκρών ουκ έτι άποθνήσκει· θάνατος αυτού ουκ έτι κυριεύει» (Ρωμ. ζ' 9). 'Ανέλαβε τήν τιμήν και εξουσίαν

έπειδή εκείνος ό ίδιος όπου πρό όλίγου έλογίζετο όλιγώτερον παρά άνθρωπος, και έκатаφρονείτο χειρότερον παρά ένας σκώληξ, τώρα ανασταίνεται, και άρχίζει νά βασιλεύη, έν τῷ ούρανῳ και έν τῇ γῇ· διά τουτο και έλεγε μετά τήν 'Ανάστασιν: «έδόθη μοι πάσα εξουσία έν ούρανῳ και επί γῆς» (Ματθ. κη'. 18.). 'Ανέλαβε τήν χαράν, έπειδή διερράγησαν πλέον τα μεσότοιχα όπου έκρατούσαν πρότερον, εκείνο τό πέλαγος τής χαράς εις μόνον τό άνώτερον μέρος τής ψυχῆς του Κυρίου και τώρα, όλον τό πλήρωμα τής χαράς εκείνης όπου έκρατείτο τριαντατρείς χρόνους, έτρεξεν εις τό νά κατακλύση τά κατωτέρας δυνάμεις τής ψυχῆς και τά μέλη του λυτρωτού· διά τουτο και όταν άνέστη από τόν τάφον, ό πρώτος λόγος όπου εύγαλεν από τό άγιον στόμα του, ήτον δηλωτικός ταύτης τής χαράς:

«και ίδού ό 'Ιησούς άπήντησεν αυταίς λέγων χαίρετε» (Ματθ. κη'. 9). 'Ανάλαβε και τήν ωραιότητα και τήν δόξαν διατί εκείνο όπου ήτον χθές και προχθές άμορφος, άδοξος, άνείδεος, τώρα άνέστη εκ του μνήματος, ώσάν ένας νυμφίος από τόν θάλαμόν του, όλος ωραιότατος, όλος δεδοξασμένος, όλος ήλιόμορφος· έπειδή ή χάρις και ή δόξα του αναστηθέντος σώματος του Χριστού, είναι τόσον υπερβολική, όπου εις τόν ούρανόν αυτή θέλει είναι ή ανωτάτη μακαριότητα τής ψυχῆς και του σώματος, και όλων τών αισθήσεών μας· και θέλει είναι άρκετή νά είδοποιηθή εις όλους τούς μακαρίους, τόσον άγγέλους, όσον και ανθρώπους, ένα παράδεισον, εις τόν όποϊον έχουν νά εύφραίνωνται άχόρταγα εις πάντας τούς αιώνας· θέλεις νά τό καταλάβης καλλίτερα;

Σχημάτισαι μέ τό νοῦν σου ένα ήλιον τόσον λαμπρόν, όπου μέ τό φῶς του νά σκεπάξη μυριάδας ήλίους, καθώς και έτούτος ό αισθητός ήλιος σκεπάζει όλους τούς άστέρας· τώρα ένας ήλιος τόσον λαμπρός, βέβαια ήθελεν ήναι ένα μικρόν κάρβουνον, συγκρινόμενος μέ τό ένδοξον σώμα του 'Ιησού, τό όποϊον μέ τήν υπερβολικήν λάμψιν του, θέλει καταρροφήσει τήν λάμψιν τόσων μυριάδων μακαρίων σωμάτων τών άγίων, από τά όποία τό κάθε ένα θέλει είναι λαμπρότερον από τουτον τόν ήλιον, ως γέγραπται: «τότε οί δίκαιοι έκλάμψουσιν ως ό ήλιος έν τῇ βασιλεία του πατρός αυτού» (Ματθ. ιγ'. 43)· όπου τό, ως δέν δηλοῖ όμοίωσιν, άλλ' ύπεροχήν, ήγουν λάμψουσιν ύπέρ τόν 'Ηλιον, καθώς έρμηνεύει ό ιερός Θεοφύλακτος και τουτή είναι ή δόξα εκείνη και ωραιότης όπου έζητούσεν ό Χριστός μέ τόσην παρακάλεσιν από τόν ούρανίόν του πατέρα πρό του πάθους του, λέγων: «δόξασον με πάτερ παρά σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ή είχον πρό του τόν κόσμον είναι παρά σοί» ('Ιω. ιζ'. 5) μέ τά όποία λόγια δείχνει, ότι έζητεί και ήθελε νά εξαπλωθῇ ή δόξα τής θεότητός του, διά νά δοξάση πληρέστατα και τήν ανθρωπότητα του· έπειδή χωρίς αυτήν τήν δόξαν και ωραιότητα τής ανθρωπότητος του 'Ιησού Χριστού, κανένας δέν έδύνατο νά γένῃ δεκτικός τής του Θεού δόξης και μακαριότη-

τος, και ακολουθως κανενας δεν εδυνατο να γενη ποτε μακαριος, ουτε αγγελος, ουτε ανθρωπος· διοτι η ανθρωποτης του Θεου λογου εσταθη ωσαν ενα μεθοριον αναμεσα εις τον Κτιστην και εις τα λοιπα κτισματα, και περνουσα αυτη εις τον εαυτον της ολον το πληρωμα της του Θεου δοξης και μακαριότητος, το συγκερνω τροπον τινά, και ουτω δια μέσου εαυτης μεταδίδει την δόξαν ταύτην και μακαριότητα εις ολους τούς μακαρίους, αγγέλους τε και ανθρώπους· άλλ' όχι καθώς αυτη την λαμβάνει από τον Θεόν άκρατον· διατι είναι αδύνατον να την δεχθῃ ἔτι άκρατον, κανένα κτίσμα ψιλόν· αλλά συγκεκραμένην και μετριωτέραν, διά να γίνωνται ταύτης δεκτικοί οί μακάριοι, τόσοι οί αγγελοι, όσον και οί άνθρωποι.

Και επειδή ο Κύριος είναι ή αναστασις και ή ζωή· «εγώ ειμί ή αναστασις και ή ζωή· ό πιστεύων εις ἐμέ, καν αποθάνῃ ζήσεται». (Ίω. ια', 25) διά τουτο παρακάλεσαι τον να εντυπώση μέσα εις την καρδιαν σου ετουτον τον λογισμόν· «εγώ έχω βέβαια να αναστηθῶ, και να συνδοξασθῶ, με τον Ίησουν» λοιπόν πρέπει να

ετοιμάζωμαι· ινα με τουτον τον λογισμόν· και την ἐλπίδα, καθαρίξης τας αισθήσεις και όλα τα μέλη σου από κάθε λογῆς μολυσμόν και άμαρτίαν, καθώς εἶναι γεγραμμένον· «πᾶς ό έχων την ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ, ἀγνίζει εαυτόν, καθώς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι»· (α' Ίω. γ' 3)· και ουτω ποιων να ετοιμασθῇ από ἐδῶ με μίαν ζωὴν καθάραν, άγιαν και αξίαν διά να λάβῃς ἐμπράκτως τέτοιαις ἐξαίρεταις ἐπαγγελίαις εις τον καιρόν ἐκεῖνον· ἦγουν διά να αναστηθῇς, όχι εις αναστασιν κρίσεως, καθώς έχουν να αναστηθῶν οί άμαρτωλοί, αλλά εις αναστασιν ζωῆς, καθώς έχουν να αναστηθῶν οί δίκαιοι· «και ἐκπορεύσονται οί τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εις αναστασιν ζωῆς, οί δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εις αναστασιν κρίσεως» (Ίω. ε' 29.).

Περαίνων εὐχομαι ό Ἀναστάς Κύριος να καταυγάσῃ τας διανοίας μας και μᾶς ἀειώσῃ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του. Γένοιτο.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

* * * * *

ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου αδελφοί, όπως γνωρίζετε, ή χαρά είναι ένα ύψηλόν και εύγενές προϊόν του θυμικού της ψυχολογίας τό όποιον είναι απαραίτητον διά την ύπαρξιν της ζωῆς. Οίαδήποτε ύπαρξις ἐπίγειος ἐνάλιος ή άλλης φύσεως είναι αδύνατον να ἐπιβίωσῃ εις την ζωὴν χωρίς αὐτόν τον θεῖον παράγοντα που λέγεται Χαρά.

Επειδή όμως βρισκόμεθα ζῶμεν και κινούμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἀδραῖς γραμμαῖς, να περιγράψουμε την χαρά ή όποία αναβλύζει από ολην την χριστιανική θρησκείαν, διότι ό ιδρυτής Της μᾶς ἐπιστοποίησε διά πολλαπλῶν αποδείξεων ότι Αὐτός είναι ή χαρά, ή δὲ ζωὴ του ἐν τῇ Γῇ εἶναι ἐμπειρία μεγάλη, αναγραφομένη εις τὰ Θεῖα Εὐαγγέλια και τούς Ἀποστόλους.

Ἡ δοξολογία του πιστοῦ πρὸς τον Θεόν του πῶς ἄλλως μπορεῖ να χαρακτηρισθῇ παρά μία ἐξωτερικευσις αὐτοῦ πρὸς τον θεῖον ιδρυτήν της; Δίδει δόξαν ό πιστός πρὸς τον Κύριον από καρδίας ἐμπλουτισμένης ἀπ' αὐτό τό θεῖον δῶρον που λέγεται χαρά. Δοξάζοντας τον Κύριον ό χριστιανός βρίσκεται εις ψυχολογικήν μέθην ή όποία είναι προϊόν ἐκχειλιζούσης καρδίας πρὸς τον Παντοκράτορα.

Ας ανατρέξωμεν εις τον νόμον τον γραπτόν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἐκεῖ θά διαπιστώσουμε ότι ή χαρά είναι προϊόν του Ἁγίου Πνεύματος που δίδεται πρὸς τούς πιστούς Οὐρανόθεν και ἄς πάρουμε μερικά από τὰ ἀναγραφόμενα γεγονότα διά να βεβαιώσουμε του λόγου τό ἀσφαλές. Ἐπειδή δὲ ἔχομεν ἐνώπιόν μας τον Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν ἄς θελήσωμεν να κάνωμεν χρῆσιν τό τί προσεκόμισεν ό Ἀρχάγγελος Γαβριήλ από τον θρόνον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

ΜΗ ΦΟΒΟΥ ΜΑΡΙΑΜ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΜΙ ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑ ΣΟΥ.

Λουκ. Α' 30

Αὐτό τό χαιρε τό όποιον μετέφερε ό Ἀρχάγγελος Γαβριήλ από τούς Οὐρανίους θόλους δεν είναι ή μεγίστη δωρεά του Ἁγίου Πνεύματος πρὸς την «κεχαριτωμένην» δι' αὐτό τό πανευφρόσυτον γεγονός; Και επειδή υπάρχουν ἄπειρα σημεῖα τῆς χαρᾶς ή όποία ἀποστέλλεται από τούς Οὐρανοὺς εις τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἄς ἀναφέρωμεν μόνον αὐτά που ζῶμεν τὰς Πασχαλίους αὐτὰς ἡμέρας ότι ό Ἀναστάς Κύριος ἐντός ἐλαχίστου χρόνου εἶπε πρὸς τούς μαθητάς Του πολλά Χαιρετε παρέχων ἐν ταυτῷ και την εἰρήνην εις τούς φοβισμένους,

μετέπειτα διαπρησίους κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως Του. Αὐτό καί μόνον καταδεικνύει πῶς ἡ χαρά ἢ ὁποία δίδεται ἀπό τόν Κύριον πρὸς τούς ἀνθρώπους Του εἶναι στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑπαρξίν των, ἄλλως ὁ δρόμος τόν ὁποῖον ἐπαγγέλλεται ὁ Ἰδρυτὴς «στενός καί τεθλιμένος», εἶναι ἀδύνατον ν' ἀκολουθηθῇ χωρὶς τόν θεῖον παράγοντα τὴν χαράν.

Βλέπομεν σαφῶς εἰς τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν τῶν μαρτύρων τῶν ὁμολογητῶν τῶν ἐγκρατευτῶν νά διαλάμπη τό φαινόμενον τῆς χαρᾶς οἱ δέ Ἀπόστολοι ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς των διατρανώνουν αὐτό τό θεῖον γεγονός ὅτι οἱ μάρτυρες πάντοτε ἔχαιρον εἰ τοῖς παθήμασί των. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναγράφει διὰ τούς Θεσσαλονικεῖς. Πῶς ἀπώλεσαντες τὰ ὑπάρχοντά των ἐκ μέρους τῶν ὁμοθησκῶν των ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ΕΧΑΙΡΟΝ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων των.

Μά πῶς εἶναι δυνατόν νά μήν χαίρωνται οἱ Θεο/νικεῖς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρξιακῶν στοιχείων των ἐφ' ὅσον προσέφεραν καί αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν των ὡς Μεγαλομάρτυρες διὰ τόν Ἀναστάντα

Κύριον, ὅρα Ἀρίσταρχον τόν Μακεδόνα (Πραξ. 27.2) «Ἐπιβάντες δέ πλοίου Ἀδραμυττηνοῦ, μέλ-λοντες πλεῖν... ὄντος σὺν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνος, Θεσσαλονικέος» καί ἄλλους συνεκδήμους τοῦ Θ. Παύλου. Λέγεται ἀπεκεφαλίσθη μετὰ τοῦ Παύλου, ἐν Ρώμῃ, ἐπὶ Νέρωνος, καί τόν ὁποῖον ἐορτάζομεν σήμερον.

Ἄλλ' ὁ λόγος μέ εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει νά κλείσω τὴν μικρὴν μου πραγματεῖαν κάμνοντας μνεῖαν μ' ἕνα ἀπὸ τό γεγονός τό ὅτι ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη εἶ-να. ἤδη ἐκδηλη εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν ποῦ ἠγωνίσθησαν κατὰ τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοστήν καί κατὰ τόν Θ. Ὑμνωδόν οἱ πάντες εἶναι φωτόμορφοι καί «ἡλλοιωμένοι» καί ζῶμεν τὴν χαράν τὴν ἐκπηγάζουσαν ἀπὸ τόν Κενόν Τάφον. Τί ψυχολογικὴ πράγματι ἀντίθεους ἀπ' ἕνα Κενόν Τάφον νά ἐκπέμπεται αὐτὴ ἡ θεία χαρά. Χαρά ἢ ὁποία τῶ ὄντι καλύπτει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν, καί θά καλύπτῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Μεσοπεντηκοστήν καθ' ἣν ἁγίαν ἡμέραν ἀκούομεν τὸν Ἰησοῦν εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ Πάθους Του, ἐν τῷ Ἱερῷ καί λέγοντα ρήματα δυσκόλως καταληπτά ἀπὸ τό τότε ἀκροατήριόν Του:

«Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω καί πιστεύων εἰς ἐμέ ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος» Ἰωαν. 7.37

Ὁ Κύριος τόν τελευταῖον χρόνον τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του ἔδωσε σαφὴ καί ἀπερίγραπτα δείγματα τῆς θεϊκῆς ὑποστάσεώς Του διότι ἐκτός τῶν θαυμάτων τὰ ὁποῖα ἐποίησε ἐν τῇ τριχρόνῳ Αὐτοῦ παρουσίᾳ ἔδωσε ἐπίσης καί δείγματα τῆς Ἐπουρανίου θεϊκῆς Του ὑποστάσεως.

Ὅπως γνωρίζουμε ὁμιλῶν ὁ Κύριος δέν ὠμίλει εἰς ἕνα καί δύο μόνον ἄτομα ἀλλὰ εἰς πλῆθος λαοῦ ποῦ πολλές φορές ἔφθανε τούς πεντακισχιλίους καί ἐπὶ πλέον, φυσικῶ τῷ λόγῳ, αὐτοὶ οἱ ἀκροαταὶ ἀκούοντας τὰ ἄρρητα ρήματα «ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω ἔμειναν μέ τὴν φοβερὰν ἀπορίαν τίς ἄνθρωπος ἢ καί προφήτης μπορεῖ νά ἐκστομίῃ τοιαύτας ὁμολογίας, ἂν δέν εἶχε ἄμεσον σχέση μέ τόν Θεόν!

Κατὰ συνέπειαν ἀκούοντας οἱ πολλοὶ ἀκροαταὶ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἔφευγαν μέ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ὁμιλῶν εἶχε θεϊκὴν ὑπόστασιν καί δέν δικαιολο-

γοῦντο ἂν τινες ἐξ αὐτῶν κατὰ τό πάθος τοῦ Κυρίου ἦσαν τόν λίθον τοῦ ἀναθήματος.

Δι' ἡμᾶς τούς πιστοὺς ἀκούοντας ἢ διαβάζοντας τό κείμενον τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μένομεν «ἐκστατικοί» πλήρεις δέ χάριτος ἀσπαζόμεθα τὰς διακηρύξεις Του, ὅτι οἰοσδήποτε ἐξ ἡμῶν, εὐρισκόμενος ἐν πνευματικῇ δίψει, ἂς προσέλθῃ πρὸς Αὐτόν καί ποτισθῇ ἀπὸ τὰς θείας πηγὰς τοῦ Θεανθρώπου, διότι πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι οἰαδήποτε πνευματικὴ δίψα «κορέννυται» μόνον ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ὡς πρὸς τό δεύτερον σημεῖον τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου ὅτι ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν (θά εὐρεθῇ εἰς τὴν εὐχάριστον μακαριότητα) ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ἵνα ρέουσιν ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος! Εἶναι δύσκολον σήμερα δι' ἡμᾶς τούς βεβαρημένους μέ πλῆθος ἐγκλημάτων νά ἀναμένωμεν ἕνα τοιοῦτον εὐτυχές καί μέγα γεγονός, τό ὁποῖον οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τό ἐπέτυχον, διότι εὐρίσκοντο εἰς συνεχῇ ἐπικοινωνίαν καί «ἐνωσιν» μέ τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦ! Καί τῶ ὄντι βλέπομεν ὅτι ποταμοὶ ἔρρευσαν ἐκ τῆς κοιλίας των ὡς συνέβη οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, ὁ Κύριλλος καί Ἀπείρος στρατιά τῶν Ἐρημητῶν καί Ὀσιοπατέρων.

Διά τούς ἔχοντες ὅμως νοῦν Κυρίου καί ὦτα ἀκούοντα, καί εἰς τάς ἡμέρας μας «ὑπάρχουν» στόματα ἐνάρετων θεολόγων ἢ καί ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζουν αὐτήν τήν πλουσίαν καρποφορίαν. Ἄς μνημονεύσουμε τόν ἅγιον Κοσμᾶν τόν Αἰτωλόν, τόν Παπουλάκον Ἀρσένιον τόν Πάριον καί ἄλλους ἱεροκήρυκας τοῦ 17ου, 18ου αἰῶνος οἱ ὁποῖοι ἀνεζωογόνησαν τό Ἑλληνικόν ἔθνος προσεγγεγκόντες πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τό βασανισμένον καί ὑπόδουλον Ἑλληνικόν Κρά-

τος, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ἀπεδείχθησαν ἀπόστολοι.

Ἄς εὐχηθῶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἰς τό ποιμνιόν μου τήν εὐλογίαν καί χαράν, κατὰ τάς Πασχαλίους αὐτάς ἡμέρας τάς ὁποίας διερχόμεθα, ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος εὐλογήσῃ τήν ζωήν μας καί ἀξιωθοῦμε οἱ πάντες τῆς Παλιγγενεσίας.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

Μέ τας Πασχαλίους ἡμέρας διερχόμεθα ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καί τήν Διακαινίστημον Παρασκευήν ἣτις εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν Κυρίαν Θεοτόκον ὥς πολλά καί θαυμαστά ἐπιτελέσαντα ἐν Κων/πόλει κατὰ τόν δον μ.Χ. αἰῶνα καί μέχρι καί τοῦ νῦν.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν Ζωοδόχον Πηγὴν εὐρίσκεται εἰς τό Βαλουκλή τῆς Κων/πόλεως καί ἡ Ἱερά Ἱστορία ἀναγράφει τά ὑπέρ νοῦν θαύματα τά ἐπιτελεσθέντα παρὰ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας. Δέν θά θελήσωμεν νά κάνωμεν ἱστορικὴν ἀναδρομήν διότι τοῦτο θά ἀποφύγῃ τόν σκοπὸν τοῦ γράφοντος ἀλλὰ θά ἐπισημάνωμεν ὅτι μαζί μέ τήν Ἱεράν Παράδοσιν συμπλέκονται ἱεραὶ μνήμαι αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται σέ ἐποχὴν πέραν τῆς χιλιετηρίδος, ὥς ἡ θεραπεία τοῦ Ἰουστινιανοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Τά ἱερά θαύματα τά ἐπιτελεσθέντα παρὰ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἄπειρα καί Ἐκκλησῖαι φέρουσιν Ζωοδόχος Πηγὴ εἶναι διάσπαρτοι ἀνά τό πανελλήνιον. Εἶναι τοσαύτη ἡ χάρις ἡ ἐκπεμπομένη ἀπὸ τῆς Ἱεράς Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος καί ὁ κάθε πιστός ἀγάλλεται ἀντιμετωπίζων τήν Ζωοδόχον Πηγὴν περιγραφόμενῃ ἐν θεῖᾳ εἰκόνι.

Ἐπειδὴ ὁ γράφων συμβαίνει νά διατηρῇ Ἱεράν Μονήν εἰς τὰ περίχωρα τῶν Αθηνῶν καί δέν συνέβη ποτέ νά γράψῃ τι διὰ τήν Παναγία τήν ἀποκαλούμενην Ζωοδόχον Πηγὴν νομίζει ὅτι χαράσσω ὀρισμένα τινα διὰ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας πληροῖ μικρόν ἱερατικόν χρέος πρὸς τήν Ἁγίαν Θεοτόκον.

Ὁ Ἱερός Κανόνας ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τήν Ζωοδόχον Πηγὴν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ εἶναι ἄκρως δυναμικός καί κατανυκτικός καί οἱ ἀκούσαντες αὐτόν κατὰ τήν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἔμειναν βαθύτατα συγκεκινημένοι ἀπὸ τό κάλλος του, εὐκρίνειαν καί δυναμικότητα τοῦ συγγράψαντος ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἱερός Κάλлистος (Ξανθόπουλος).

Νομίζομεν ὅτι πρέπει νά ἀναγράψωμεν τρία ἢ τέσσαρα τροπάρια διὰ νά βοηθήσωμεν τόν πιστόν χριστιανόν διὰ τὰ θαύματα ποῦ ἐπιτελεῖ ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς αὐτοὺς ποῦ προστρέχουν εἰς Αὐτήν, ἰατροῦσα, πᾶσαν νόσον καί θεραπεία ἐν τῷ λαῷ.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου, οὐ ἡ ἀκροστοιχίς:

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμός ὁ αὐτός

Νῦν πηγάσαι μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὥς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τήν βλυστάνουσαν ζωὴν, καί χάριν πιστοῖς σύ γάρ ἐνυπόστασον Λόγον ἐπήγασας.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων Κόρη ἐπίσταμαι καί ἀφθαρσίας πηγὴν, τό ὕδωρ προρρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὐ ποτιζόμεθα.

Υπέρ τήν ψάμμον ἀληθῶς, καί τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ρέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, ὑπὸ καρκίνου τόν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα καί παραυτίκα πέπνυται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρείθρῳ, καί ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Κλείνων τήν μικράν πραγματείαν ἃς παρακαλέσω τήν Κυρίαν Θεοτόκον ὅπως μαζί μέ τας Πασχαλίους μοι εὐχὰς χορηγήσῃ ἴσιν ψυχῶν καί σωμάτων ὁλοκλήρου τοῦ Γνησίου ποιμνίου τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΟΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΙ

Ένας λόγος του Κυρίου μας έρχεται να απαντήσει απ' ευθείας εις τό φαινόμενον τῶν οὐδετέρων εις τίς κοινωνικές, εις τίς πνευματικές, εις τίς χριστιανικές ἐκδηλώσεις ἢ καί εις κάθε μορφῆς δραστηριότητα: «Ὁ μή ὢν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί, καί ὁ μή συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει». Δέν υπάρχουν λοιπόν οὐδέτεροι ἀμέτοχοι εις τά κοινά ὡς καλά ἢ κακά χαρακτηριζόμενα; Ὑπάρχουν οἱ οὐδέτεροι. Τό Εὐαγγέλιο ὁμως τοὺς ἀποδοκιμάζει.

Διατί ἄραγε νά θεωρῆται ὡς κακόν αὐτή ἡ «χρυσή» οὐδετερότης; Κανέναν δέν ἐνοχλεῖ ὁ οὐδέτερος, διατί νά μήν εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος; Ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως εἶναι ζωντανός ὁργανισμός καί δρᾷ εις τήν σκηνήν τῆς ζωῆς. Ὅλα τά ζωντανά κινούνται καί ἐνεργοῦν. Πῶς λοιπόν θα διατελῇ εις κατάστασιν ἀπραξίας ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωντανός σκεπτόμενος καί δημιουργικός ἄνθρωπος; Δέν ἀχρηστεύει πολῦτιμες δυνάμεις; Εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἀνεύθυνη ἡ νέκρωσις τέτοιων πνευματικῶν ταλάτων;

Ποῦ ὀφείλεται αὐτή ἡ οὐδετερότης; Ποιοὶ λόγοι τήν ὑπαγορεύουν; Ἡ ὀκνηρία, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἰδιοτέλεια καί ὁ ατομισμός, ἡ δειλία καί ἡ εὐθύνη συνθέτουν τοὺς βασιικωτέρους λόγους τῆς οὐδετεροφιλίας. Εἶναι ἓνας μέγας ἐγωϊστής συχνά ὁ οὐδέτερος. Ἀπαξιώνει, τήν Κοινωνία μέσα εις τήν ὁποῖαν ζῇ, νά ἀσχολῆται μ' αὐτήν καί γι' αὐτήν. Ὁ ἴδιος ὁμως ἐπωφελεῖται καί ἐκμεταλλεύεται, καταχρᾶται κυριολεκτικά καί καρποῦται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν ἄλλων. Γίνεται ὁ κηφήνας πού τρέφεται ἀπό τόν ἰδρώτα τῶν εργαζομένων. Δέχεται εὐχαρίστως τόν μόχθο τῶν πολλῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀρνεῖται νά συμβάλῃ εις τό σύνολον. Εἶναι ἄχθος τῆς κοινωνίας.

Οἱ οὐδέτεροί δέν εἶναι μόνον ἄχρηστοι. Εἶναι τ' ἀλιμνάζοντα καί νοσογόνα μέλη τῆς Κοινωνίας. Μόνο κακόν προξενοῦν εις τό σύνολον. Ἐκεῖνοι δικαιολογοῦνται ὅτι κανέναν δέν βλάπτουν καί μέ κανένα δέν ἀσχολοῦνται. Δέν ἀνακατεύονται πούθενά. Τί θά συνέβαινεν ὁμως, ἂν ὅλοι θά ἐσκέπτοντο τό ἴδιο μέ τοὺς οὐδετέρους; Φανταζόμεθα τί θά γινόταν; Πρέπει τό κακό αὐτῆς τῆς λέπρας νά χτυπηθῇ μέ τήν διδασκαλία, μέ τόν ἐθισμό, μέ τό ἐνδιαφέρον καί τήν συμμετοχήν εις τά κοινά. Νά καταπολεμηθῇ ὅπως ὅλα τά κακά.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐχαρακτήριζαν τοὺς οὐδετέρους καί τοὺς ἐστιγματίζαν μέ τήν λέξι «ἀτιμος». Δηλαδή, ἄνθρωπος χωρίς τιμή, ἀνυπόληπτος, ἀξιοπεριφρόνητος. Εἰς τόν χριστιανισμόν ὁ οὐδέτερος

δέν ἔχει θέσι κοντά εις τόν Θεόν. Εἰς τήν Ἀποκάλυψιν ὑπάρχει μία τρομερή φράση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τῶν οὐδετέρων: «Οἶδα σου τά ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρός εἶ οὔτε ζεστός· ὀφελον ψυχρός ἦς ἢ ζεστός· οὕτως ὅτι χλιαρός εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου».

Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Εἶναι ἀλήθεια πῶς δέν προσέχομε ὅσο χρειάζεται στό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄν συχνά προστρέχαμε εις αὐτό καί θά θέλαμε νά ρυθμίζωμε ἀνάλογα τήν ζωὴν μας καί τίς κοινωνικές μας σχέσεις τά πάντα θά ἦσαν πιο ἀπλοποιημένα. Θά εὐρίσκαμε ἄνεσι καί ἡσυχία ἀπό τίς πολλές καί ἀτελείωτες φροντίδες πού μας πνίγουν. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι καί τῆς νοικοκυρᾶς οἱ καλῶς ἐννοούμενες κοινωνικές τῆς ὑποχρεώσεις. Ἐνα παράδειγμα τιμητικῆς ὑποδοχῆς βλέπομε εις τό γνωστό ἐκεῖνο γεγονός, πού ἐγινε εις τήν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου, τῆς γνωστῆς μας Μάρθας.

Δικαιολογημένη ἡ συγκίνησις τῆς ἀπό τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Διδασκάλου. Ὡς οἰκοδέσποινα φιλότιμη καί με βαθύτατο σεβασμό καί εὐλάβεια εις τό πρόσωπον τοῦ Κυρίου θέλησε νά τοῦ προσφέρῃ μία θερμή ὑποδοχή ἀνταξία τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως σκεπτόταν: «Καί οὗτος εἰσῆλθεν εις κώμην τινά, γυνή δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτόν εις τόν οἶκον αὐτῆς». Ὁ Ἰησοῦς δέν ὑποτιμοῦσε καθόλου τίς κώμες καί τά χωρία, οὔτε τίς αὐθόρμητες ὑποδοχές τους. «Καί ποτέ δέν θέλησε νά στενοχωρηθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας Του. Ἦταν ἀπλός καί χωρίς ἀπαντήσεις. Ἔτσι, ὅτι καί ἂν τοῦ προσέφερον ἦταν πάντα ἄρκετό.

Ἐπειδὴ ἡ Μάρθα, παρ' ὅτι ἐγνώριζε τόν Ἰησοῦ καί δέν θά ἔπρεπε νά «παραβιάσῃ» τίς ἀπλές συνήθειες τοῦ Διδασκάλου, ὁ ὁποῖος ἔδινε πολλή σημασία εις τά πνευματικά καί ἐλαχίστην εις τά ὑλικά, δι' αὐτό καί τήν ἐπιτιμᾷ μέ γλυκύτητα: «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καί τυρβάζῃ περί πολλά...» Δέν πρέπει ν' ἀσχοληθεῖ ἡ οἰκοδέσποινα μέ τό νοικοκυριό μέχρις ἀνησυχίας καί ταραχῆς. Νά μήν στενοχωριέται καί νά μή ἀδημονῇ ἀκόμη καί ὅταν πρόκειται νά φιλοξενήσῃ κανένα ἐντιμο πρόσωπο. Τόν τόνο τῆς ὑποδοχῆς δέν τόν δίνει τό πλούσιο τραπέζι, τό πέραν τῶν οικονομικῶν μας δυνάμεων, ἀλλά ἡ ἐγκαρδιότητα.

Τά ἐξεζητημένα, οἱ ἐπιδείξεις, οἱ παράλογες ἐκδηλώσεις καί περιποιήσεις ποτέ δέν μποροῦν νά ἀναπληρώσουν τήν φιλική ἀτμόσφαιρα, τό οἰκεῖον περιβάλλον, τόν αὐθορμιτισμό, τήν φυσική καί ἀνεπιτήδευτη περιποίησιν. Τά πρῶτα - τά ὑλικά - εἶναι ἐξωτερικά καί οικονομικά, τά δεύτερα - πνευματικά - ἐσωτερικά, ἐγκάρδια τῆς ψυχῆς ξεχειλίσματα. Ἡ Μάρθα θέλησε νά συνδυάσῃ καί τά δύο φαί-

νεται, ἂν θά κρίνουμε ἀπὸ τὸ ὅτι «περιεσπᾶτο περὶ πολλήν διακονίαν». Ἀλλά, δὲν τὴν ἠθέλην αὐτὴν τὴν «πολλήν διακονίαν» περιποιήσι. Ὁ κανόνας αὐτὸς τοῦ μέτρου μέσα σ' ἓνα φιλικὸ οἰκογενειακὸ κλίμα, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

Τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, ἡ ἀντίληψις ἡ πιο συνηθισμένη τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ παραθέτουμε τραπέζια. Νὰ δίνουμε πάρτυ. Νὰ δημιουργεῖται ἓνας κούφιος θόρυβος. Ἐξοδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Καί

ἐπειδὴ ὅ,τι νὰ κάνουμε σέ κάτι ὑστεροῦμε, θά γίνουμε καὶ ἀγτικείμενα σχολίων. Ἐνῶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐγκάρδια ὑποδοχή, πνευματικὲς ἐκδηλώσεις συνδυασμένες μὲ προσφορά πού νὰ εἶναι μυρωμένη μὲ αἰσθήματα φιλικά, παρὰ μὲ πολλὰ καρυκεύματα.

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

5η Συνέχεια

Ὡδὴ δ' ὁ Εἰρμός

«Κατανοῶν ὁ Προφήτης τὴν ἐπ' ἐσχάτην σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα τὴν σὴν εἰσακηκόα Κύριε δύναστεϊαν ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοῦς σου ἐλήλυθας»

Παράφρασις

«Ὁ Προφήτης (Ἀββακούμ) κατανοῶντας τὴν ἔλευσίν σου Χριστέ (κατὰ τὴν θεϊὰν Γέννησιν καὶ ἔλευσίν σου) ἐκραύγαζε Κύριέ μου ἤκουσα καθαρά τὴν Παντοδυναμίαν σου ὅτι ἦλθες γιὰ νὰ σῶσης ὅλους αὐτοὺς οἱ ὅποιοι ἐ-ζαπίσθησαν καὶ ἐμυρώθησαν μὲ τὸ θεῖον χρίσμα».

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

«Ὁ ἐν προφήταις λαλήσας καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς πρῶν τοῖς ἀτελέσει θεὸς ἀληθεὶς ὁ Παράκλητος τοῖς τοῦ λόγου ὑπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον».

Παράφρασις

Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐλάλησε μέσω τῶν Προφητῶν καὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ κηρυχθεὶς πρῶτα εἰς τοὺς ἀμορφώτους (τὸν κόσμον πρὸ τῆς διὰ χάριτος) θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ μάρτυρας τοῦ Λόγου γνωρίζεται σήμερον.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων
κ.κ. Διόδωρον τὸν Α'
GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
P.O. BOX 19632 - 633
JERUSALEM - ISRAEL

Διαμαρτυρόμεθα ἐντονώτατα δι' ἐπίθεσιν ἀναρχικῶν Ἑβραίων ἐναντίον Σεπτοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Παρόμοιαι ἐνέργειαι δικαιολογοῦν ὑποψίας διὰ προγραμματισμένην ἐπίθεσιν Σιωνισμοῦ ἐναντίον Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπαιτοῦμεν θετικὴν προστασίαν Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκ μέρους Κυβερνήσεως Ἰσραὴλ, ἄλλως προτείνομεν ὀργανωσιν σταυροφορίας πρὸς ὑπεράσπισιν δικαιωμάτων ἀπειλουμένου Πατριαρχείου κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς διεθνῶν συμβάσεων.

Κληρὸς καὶ λαὸς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐν ἀγωνιστικῇ ἐτοιμότητι πλησίον δοκιμαζομένης Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἱεροσολύμων κ.κ. Διόδωρον
GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
P.O. BOX. 19632-633
JERUSALEM - ISRAEL

Καταδικάζομεν μετ' ἀγανακτήσεως φονικὴν ἐνέργειαν ἐναντίον Ὑμετέρας φίλης γεραρᾶς ἐκκλησιαστικῆς κορυφῆς, καὶ συγκαίρομεν ὅλην ψυχὴν καὶ καρδίαν ἐπὶ τῇ διασώσει ταύτης.

Ὁ Παντοδύναμος διαφυλάττει Ὑμᾶς καὶ τὰ πανσεβάσματα τοῦ Υἱοῦ Του προσκυνήματα μακρὰν παντός κινδύνου καὶ ἀνάγκην, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας καὶ πατρῴας εὐσεβείας.

Μετά πασχαλίων εὐχῶν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Ο Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

**Τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων
καί πάσης τῆς Ἀγίας γῆς κ.κ. Διοδώρῳ τῷ Α΄
Εἰς Ἱεροσόλυμα**

Μακαριώτατε.

Επὶ τῇ λαμπροφύρῳ καὶ κοσμοσωτηρίῳ τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσει δέξασθε παρακαλοῦμεν μετὰ τῆς περὶ Ὑμᾶς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος εὐλαβῆ χαιρετισμόν Πασχάλιον μετὰ αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ἐπὶ τῇ συντελουμένῃ ὑψηλῇ Ὑμετέρα ἀποστολῇ ἐν τῷ αἰῶνι τοῦτω τῆς γενικῆς ἀποστασίας.

Ἰδιαιτέρως τὰ ἀνόσια γεγονότα τῶν ἡμερῶν κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ σεπτοῦ Ὑμῶν προσώπου κατέθλιψαν ἡμᾶς καὶ διήγειραν τὴν ἀγανάκτησιν κλήρου καὶ λαοῦ.

Συνεκίνησε δὲ ἡμᾶς ἡ σθεναρὰ ἀντίστασις Ὑμῶν καὶ γενναία υπεράσπισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἐγκαυχήματος τούτου τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, διό καὶ συχαίρομεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ δηλοῦμεν ἐπ' εὐκαιρία ἀμέριστον τὴν ἡμετέραν συμπάραστασιν εἰς τὴν δοκιμαζομένην Ἀγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ἥτις διεξάγει τιτάνειον ἀγῶνα πρὸς διατήρησιν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου χαρακτήρος τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Ταῦτα δὲ μετὰ τὴν διάθερμον εὐχὴν ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διατηρῇ Ὑμᾶς εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους ἐν ὑγείᾳ καὶ νά ἐπιβραβεύῃ τοὺς κόπους καὶ θυσίας Ὑμῶν πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καὶ κατίσχυσιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Διὰ τὴν Ἱεράν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἱεροσολύμων κ.κ. Διοδώρον
GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
P.O. BOX. 19632-633
JERUSALEM - ISRAEL

Συμμετέχομεν ὁλοθύμως εἰς τὴν ἀδόκητον δοκιμασίαν τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος καὶ συχαίρομεν ἀπὸ κέντρου καρδίας ἐπὶ τῇ διασώσει ταύτης.

Δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπὲρ ταχείας θεραπείας Ὑμῶν καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀκαينوτομήτου Ὀρθοδοξίας καὶ πατρώας εὐσεβείας.

Ἀπὸ βαθυτάτης καρδίας διατελῶ ἐν Χριστῷ Ἀνασάντι.

Ο Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς ἐφημερίους καὶ τὰ ἐκκλησιάσματα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι

Εὐλαβεῖς Λαϊκοὶ τέκνα τῆς ἡμῶν ταπεινότητος.

Ὁ πολὺς ἀγωνιστὴς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος Θεολόγος καθηγητὴς ἐξέδωκε τελευταίως καὶ νέον περισπούδαστον βιβλίον μετὰ τὸν τίτλον «Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἀφιερωμένον εἰς τὸν μακαριστὸν Ποιμενάρχην ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον καὶ εἰς τὸν μέγαλον καὶ μολύμοχθον ἔργον του.

Συνιστῶμεν ἐνθέρμως τὴν ἀπόκτησίν του ὑφ' ὅλων ὑμῶν ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὸν πλήρη ἰδεολογικὸν καταρισμόν εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετ' εὐχῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β΄

ΕΟΡΤΑΙ

Τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1990 ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης ἐώρτασε ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἑορτῆν. Τὴν Κυριακὴν Β' τῶν Νηστειῶν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης κ. Γερρόντιος ἐχοροστάτησε ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς ὠμίλησεν πατρικῶτα πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἡμῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ὠρισμένοι ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων προσεκληθήσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐορτάζοντος καὶ ἔτυχον τῆς πρεπούσης περιποιήσεως μετὰ παρατεθείσαν νηοτήσιμον τράπεζαν.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ

1. Ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος τὸν ὁποῖον εἶδεν ὁ γράφων παρουσίαζε τέχνην καὶ καλλιτεχνικότητα ἐξαιρετικὴν μετὰ πλουσίαν ἀνθοφορίαν Πασχάλιον, χάρις εἰς τὰς ἰδιαιτέρας φροντίδας τῶν κυριῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῆς προϊσταμένης ἀδελφῆς Χριστονύμφης, ἦτο ἔργο τέχνης.

2. Ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Π. Φαλήρου ἐνεφάνισεν πλουσίαν ἀνθοφορίαν καὶ κυρίαρχον χρῶμα τὸ κόκκινον καὶ ἄσπρο. Ἦτο ἰδιαιτέρως ἐπιμελεημένος φθάνων τὰ μέτρα τοῦ καλλιτεχνήματος, χάρις εἰς τὰς φιλοτίμους προσπάθειας τῆς κας Αλεξάνδρας καὶ λοιπῶν Κυριῶν τῶν Ἐπιτρόπων. Ὡς γνωστὸν εἰς τὸν Ναόν τοῦτον προΐσταται ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Δαμασκηνός Παπαμάρκου.

«Ἐπιγνωσιακά»

Ἐπιγνωσιακά θά θέλαμε νά ἀπαντήσουμε στὸν συντάκτη τοῦ περιοδικοῦ φύλλου «Ἐπίγνωση» τῆς Θεσσαλονίκης σέ σχόλιό του γύρω ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου μας στὴ κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων καὶ νά τὸν ρωτήσουμε, πρῶτον:

Ποιὸς Γ.Ο.Χ. νομίζει γνησιώτερος ἢ ἔστω πραγματικὸς κατὰ τὴν ἀντίληψή του, ἀφοῦ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ «λεγόμενοι Γ.Ο.Χ.»;

Μήπως τοὺς περὶ τοὺς κυρίους Καλόμοιρον καὶ Χατζηγιαννάκη, τοὺς ἰδρυτὰς καὶ μίας ἀκόμη Ἐκκλησίας καινούργιων Γ.Ο.Χ. στὴ Θεσσαλονίκη;

Σ' ἐκείνους μήπως «ἀνήκει ἡ τιμὴ πού κρατοῦν ἀνόθευτη τὴν πίστη καὶ τὴν ὀρθόδοξη ὁμολογία»; (!!!) Καὶ ἂν δὲν ἐννοεῖ αὐτοὺς ἄς μᾶς πῇ ποιὸς ἐννοεῖ τέλος πάντων.

Δεύτερον: Κατὰ ποίαν «ἐπιγνωσιακὴν» λογικὴν ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου σημαίνει «ἐπίσημη Ἐκκλησιαστικὴ ἀναγνώριση»;

Ὁ ἀγαπητὸς συντάκτης κάνει ὅ,τι κάνουν καὶ οἱ ἱερωβάδες, πού κόβουν ὀρισμένα χωρία τῆς Γραφῆς καὶ τὰ προβάλλουν χωρὶς τὰ συμφραζόμενα προκειμένου νά ἀλλοιώσουν τὸ νόημα γιὰ νά καλύψουν δῆθεν γραφικῶς τίς ἰδέες τους.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ὁ καλὸς μας συντάκτης δὲν μᾶς ἐπεξηγεῖ σαφῶς πῶς ἐννοεῖ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Μήπως ἔπρεπε νά παρασιωπήσῃ σάν ἀσήμαντη ὑπόθεση τὴν ἱστορικὴ διακοπὴ τοῦ διαλόγου μετὰ τοὺς αἵρετικούς ἢ μήπως δὲν ἔπρεπε νά χαιρετίσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνά τὸν κόσμον ὀρθόδοξια καὶ κυρίως ὁ Ἰορδάνης ἐορτάζουν μαζί μας Θεοφάνεια καὶ δὲν εἴμαστε μόνοι ἐμεῖς οἱ καταφρονημένοι τοῦ σύγχρονου κόσμου πού ζοῦμε παλιές ἐποχές...

Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα ἀγαπητὴ «Ἐπίγνωση» καὶ μέ τὴν συμβουλὴ γιὰ λίγη αὐτοκριτικὴ.

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ....

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν Περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» ποῦ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιο ἀρ. φυλ. 25, (Μαρ. - Απρ. 1990) μᾶς δίδεται ἐκτενεστάτη περιγραφή καὶ πλούσιον ἀριθμὸν στιγμιotypῶν διὰ τὴν δικάσιμον ἢ ὁποία ἔλαβεν χώραν εἰς τὴν πόλιν τῆς Δράμας.

Τῷ ὄντι χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειάς τοῦ Σεβ. Καλλιοπίου ἐδόθη δημοσιότης εἰς ὅλον τὸ πανελλήνιον διὰ τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξάγουν οἱ Γ.Ο.Χ. ἐναντίον καταφόρων ἀδικιῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Τόσον ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀρχιερέως Πενταπόλεως ὅσον καὶ τοῦ καταθέσαντος Ἐπι-

σκόπου Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου καὶ ἄλλων ἐκλεκτῶν ἱερωμένων ὅπως ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης, ἱερομόναχος π. Ἀντώνιος Γεωργαντᾶς μετὰ τῆς συνοδείας του καὶ λοιπῶν, τιμοῦν τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν. Ἐπὶ πλέον αἱ ἐκτενεῖς ἀπολογίαι τοῦ δικηγόρου Α. Σακαρέλου τῶν κ.κ. Δ. Μπότσαρη, Ι. Μεντζιδάκη, Γ. Βήττου καὶ ἐκλεκτῶν διασῆμων δικηγόρων, κ.ἄ. προκαλοῦν ἰδιαιτέραν αἰσθησὶν καὶ ψυχικὸν συναγερμὸν. Θά ἀναμένωμεν, καὶ τό πιστεύομεν, τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἡ ὁποία θά καταγραφῇ χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ.

Προφητεία Ἀββᾶ Μωϋσέως
Ἡμαρτημένα

Ἐπειδὴ τὸ τέλος τῆς τελευταίας παραγράφου τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην τὸν ἀναγράφει ὡς «Πρόδρομον Ἰωάννην» καὶ ἐπιπροσθέτως δὲν ἐμφανίζει «σωστήν» διατάξιν τὸ ἐπαναλαμβάνομεν:

Μακάριοι λοιπὸν τότε ὅσοι οὐχ' ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἀνομοτάτην πράξιν τῆς ἀσελγίας ἣτις εἶναι βιαιότερα καὶ βαρυτέρα τοῦ φόνου· ἀλλ' ἀντιστήσωσιν καὶ ἐλέγξωσιν τὴν ἀνομίαν ὡς ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, καὶ θρισμβεύσουσι ἐλέγχοντες τὴν αἰμομιξίαν· καὶ ἀποκταθῶσιν ὑπὸ τῶν μιαρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἀσελγῶν ἀνθρώπων τοῦ τότε καιροῦ, ἀναπαυθῆσονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Αβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ τῶν ἐνδοξοτάτων Πατριαρχῶν καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν μετὰ Πάντων τῶν Ἁγίων ὠραϊζόμενοι καὶ συνεφρενόμενοι, ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος ἐπιτύχωμεν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΕΝΘΗ

Ἡ Ἑρμιόνη Πουλαντζακίδου τοῦ Ἰωάννου ἐτῶν 76, μετέστη εἰς Κύριον τὴν 19/3/1990 ὁρθ. ἡμερ. ἡμέρα Κυριακὴ, ἀδελφὴ τοῦ γνωστοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Γεωργίου Πουλαντζακίδου.

Ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας, ὅπου καὶ ἐτάφη.

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταί, τώρα μέ τὴν εἴσοδον τοῦ ἔτους 1990 καθὼς ἐπίσης αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ὅπως λάβουν τὸν κόπον καὶ ἀποστελλοῦν τὴν συνδρομὴν των πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θά διευκολύνῃ οἰκονομικῶς τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα.

**ΑΒΑΣΙΜΟΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΙΣ ΔΙΑ ΔΗΘΕΝ ΑΝΤΙ-
ΠΟΙΗΣΙΝ ΑΡΧΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**

1. Ὁ Εἰσαγγελεύς Πλημμελειοδικῶν Θηβῶν, ἐν τῷ πλαισίῳ καὶ ἄλλων παρομοίων ἐνεργειῶν του ὡς εἶναι αἱ ἀσκηθεῖσαι παρ' αὐτοῦ διώξεις καὶ αἱ ἀγορεύσεις του κατὰ κληρικῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὰς γνωστὰς δίκας τῶν Θηβῶν, ἤσκησε ποινικὴν δίωξιν διὰ δῆθεν «ἀντιποίησιν ἀρχῆς», καὶ κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου!!!

2. Περί τοῦ ὅτι ἡ ἀσκηθεῖσα κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποινικὴ δίωξις εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀβάσιμος, νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ, ὁμιλεῖ ἀψευδῶς τὸ δημοσιευόμενον ἀκολουθῶς αὐτοῦσιον, λόγῳ τῆς γενικωτέρας σημασίας τῆς υποθέσεως, ὑπόμνημα τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν ἀρμοδίως ὁ Μακαριώτατος:

Καθιστῶμεν δὲ γνωστὸν ὅτι ὠρίσθη δικάσιμος ἡ 19ῃ Ἰουνίου (νέον ἡμερολόγιον) ἡμέρα Τρίτη.

Κατ' αὐτὴν, καλεῖται ἡ Ἐκκλησία μας εἰς ἐπαγρύπνησιν, λόγῳ τοῦ γενικωτέρου χαρακτήρος τῆς δίκης.

Αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ δεὸν ὅπως εὐρισκόμεθα ἐν ἐτοιμότητι.

Τοῦτο ἐπεξηγεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ μήνυσις ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου Δράμας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράψωμεν εἰς ἄλλον φύλλον.

Ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Ἀστυνόμου Ἐρυθρῶν
ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Κιούση.

ΕΠΙ ΑΠΟΔΟΘΕΙΣΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΙΝ ΑΡΧΗΣ

Ἀρνοῦμαι καὶ ἀποκρούω τὴν ἀποδιδομένην εἰς ἐμέ κατηγορίαν διὰ δῆθεν ἀντιποίησιν ἀρχῆς, ἐνεκα τῶν ἐξῆς λόγων:

1. Εἶμαι Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Διαποιμαίνω θρησκευτικὴν κοινότητα ἀριθμοῦσαν περὶ τὰς ὀκτακοσίας χιλιάδας πιστῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, εὐρισκομένων πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγώνων, ἐγκατεσπαρμένων δὲ ἀνά τὴν Χώραν ἀλλὰ καὶ μεταξύ τῆς ἀνά τὴν Υφήλιον ἐλληνικῆς διασποράς. Προκάθηται Ἱερὰς Συνόδου ἀπαρτιζομένης ἐκ δεκαῆξ ἐν ὧν Μητροπολιτῶν, οἱ ὅποιοι,

ἐπικουρούμενοι ἀπὸ ἑκατοντάδας πρεσβυτέρων, διακόνων καὶ μοναχῶν, διατηροῦν ἀμίαντον τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὴν Ἐθνικὴν Παράδοσιν, εἰς ἐποχὴν μάλιστα πού παρ' ἄλλων εἴτε ἀγνοοῦνται εἴτε καὶ προδίδονται. Εἰς τὸν ἱερόν κλῆρον, ἀπαρνηθεὶς τὴν κατὰ κόσμον σταδιοδρομίαν, εἰσηλθὼν ἐν ἔτῃ 1947 ὁπότε, εὐθύς μετὰ τὴν μοναχικὴν κουράν μου ἐχειροτονήθην εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον, ἐν ἔτει 1971 ἐχειροτονήθην ἐπίσκοπος καὶ κατέστην Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, τέλος δέ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους 1984 ἐξελέγην παρὰ τῆς ἀναφερθείσης Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἔχων ἀκώλυτον τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν.

2. Ἦδη, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν καὶ μετὰ ὑπερτεσσαρακονταετῇ εὐορκον διακονίαν ἀντιμετωπίζω, διὰ πρώτην φοράν, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, κατηγορίαν κατὰ πάντα ἀβάσιμον καὶ ἀθεμελίωτον. Θλίβομαι δὲ ἰδιαιτέρως τόσον ὡς Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης ὅσον καὶ ὡς Ἕλλην πολίτης, διότι εἰς μίαν χώραν ἢ ὁποία ἐγέννησε τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Δημοκρατίαν καὶ ἐκπνέοντας ἤδη τοῦ 20οῦ αἰῶνος, διώκονται εἰς πατρίδα μας οἱ Γνησιοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐν οἷς καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, διότι δὲν ἐστέρωξαμε καὶ δὲν στέργομεν, οὔτε, βεβαίως καὶ θὰ στέρξωμεν, νὰ ὑποταγῶμεν εἰς τὸ ἀντορθόδοξον καὶ ἀνθελληνικὸν νεοημερολογιακὸν πραξικόπημα τοῦ ἔτους 1924, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν στήριξιν τῆς τότε στυγνῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὁπλῶν, ἐν κυριολεξίᾳ, ἀνέτρεψε τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐδίχασε τὸν κλῆρον αὐτῆς καὶ τὸν λαόν της. Θλίβομαι δέ, προσέτι, διότι παράγοντες τῆς ἀποσχισθείσης ἐν ἔτει 1924 ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νεοημερολογητικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος, τῆς καταλαβούσης βιαίως καὶ ἀντικανονικῶς τὸν διοικητικὸν ἰστόν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντὶ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν τῶν κακοδοξῶν ἃς τινὰς ἀκολουθοῦν, ἐπιζητοῦν, μυωπίζοντες ἢ ἐθελοτυφλοῦντες μάλιστα πρό τῶν ἰδίων αὐτῶν δεινῶν, νὰ ἀναλάβουν καὶ θέσιν τιμητοῦ, καὶ δὴ δι' ἀκόσμων καὶ ὑβριστικῶν ἐν πολλοῖς ἐγγράφων, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ εὐρισκόμενα, τὰ ὁποῖα προτιμῶ, ἀναλογιζόμενος τὸ σχῆμα πού φέρουν οἱ ὑπογράφοντες ταῦτα, νὰ ἀντιπαρέλθω.

3. Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἀφοῦ εἶμαι Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης, καὶ ἱεουργῶ, καὶ ἐπιτελῶ τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ φέρω τὴν στολὴν καὶ τὰ ἱερατικά ἄμφια, ἅτινα προσήκουν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους. Τοῦτο, βεβαίως, δὲν γίνεται «ἐν κρυπτῷ», ἀλλὰ δημοσίᾳ καὶ μετὰ παρρησίας, διότι δὲν ὑφίσταται λόγος νὰ συμβαίῃ διαφόρως. Χαρακτη-

ριστικόν δέ εἶναι καί τό ὅτι κατά πλεῖστας ὅσας μεγάλας ἐορτάς, εἰς τὰς ὁποίας ὡς Ἀρχιεπίσκοπος προεξάρχω, ὡς ἐκείνη τῶν Θεοφανείων κατά τό πάτριον ἐορτολόγιον, ὁπότε γίνεται ἐν Πειραιεῖ ἡ τελετή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, παρίστανται πλὴν τῶν πολλῶν χιλιάδων τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καί πλείστοι Ὑπουργοί βουλευταί ὄλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ὁ ἐκάστοτε δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς, πλείστοι ὅσοι δημόσιοι λειτουργοί καί δημόσιοι υπάλληλοι, αἱ στρατιωτικά καί ἀστυνομικά ἀρχαί κ.λπ. Οὐδεὶς δέ διανοήθη ποτέ, ὅπως εἶναι φυσικόν νά μέ κατηγορήσῃ ὅτι ἀντιποιοῦμαι ἀρχῆς ἢ ὅτι φέρω παρὰ νόμους καί ἀντικανονικῶς τήν στολήν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου καί τὰ ἀντίστοιχα ἱερά ἄμφια. Τό αὐτό συμβαίνει καί εἰς ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὅπου κατά καιροῦς, μεταβαίνω διά νά μετάσχῳ μετά τῶν ἐπιχωρίων Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν τῆς κατ' ἐμέ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν. Τά γεγονότα ταῦτα, πασιδῆλα, ἄλλωστε, προκύπτουν ἐκ σωρείας δημοσιευμάτων, ὄχι μόνον τῶν περιοδικῶν καί ἄλλων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἱκανοῦ ἀριθμοῦ καί λίαν σημαντικῆς κυκλοφορίας, ἀλλά καί τοῦ ἡμερησίου τύπου ὄλων τῶν περιοχῶν τῆς Πατρίδος μας καί ὁλοκλήρου τοῦ πολιτικοῦ φάσματος.

4. Εἶναι γνωστόν ὅτι κατά τήν ψήφισιν τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῷ τέλει νά τμηθῇ ὀριστικῶς πᾶσα ἐνδεχομένη ἀμφισβήτησις καί διά νά κοπῇ ἁπαξ διά παντός ἡ θλιβερά «δρεξίς» ὠρισμένων παραγόντων τῆς νεοημερολογητικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος νά παρασύρουν τήν Πολιτείαν εἰς διωγμούς κατά τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐτέθη εἰδική ἐρμηνευτική διάταξις περί ἀναγνωρίσεως τῆς θρησκευτικῆς τῶν ἐλευθερίας. Ἡ ἐρμηνευτική αὕτη διάταξις ἔχει καταχωρισθῇ εἰς τὰ τηρηθέντα Ἐπίσημα Πρακτικά τῆς Β' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Τετάρτης 23ης Ἀπριλίου 1975. Ἡ ἐρμηνευτική αὕτη δήλωσις ἐν τῷ Συντάγματι τῆς χώρας προεκλήθη παρὰ τεσσάρων βουλευτῶν προερχομένων ἀπό περιοχᾶς μέ συμπαγεῖς πληθυσμούς Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτοι τοῦ Π. Τουρίκη (Βοιωτίας), Δ. Πνευματικοῦ (Εὐβοίας), Δ. Φράγκου (Ὑπολοίπου Ἀττικῆς) καί Κ. Παπαρηγοπούλου (Δευτέρας Περιφερείας Ἀθηνῶν), ἐξ ὧν οἱ τρεῖς καί ἐγκρίτοι δικηγόροι. Ἐγένετο δέ ὁμοφώνως δεκτή παρὰ τῶν βουλευτῶν ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν πολιτικῶν κομμάτων καί ἐπεκροτήθη ἐνθουσιωδῶς παρὰ συμπάσης τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ ἐρμηνευτική αὕτη δήλωσις, στηριχθεῖσα καί παρὰ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης κ. Κ. Στε-

φανάκη, ἐγένετο ἀπό τόν ἀρμόδιον Ὑφυπουργόν Ἑθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων κ. Κ. Καραπίπερην, γνωστόν νεοημερολογίτην Θεολόγον, ἔχει δέ, ἐπὶ λέξει ὡς ἀκολούθως: «Κύριοι συνάδελφοι, παρέχῳ τήν δήλωσιν καί παρακαλῶ νά ἀναγραφῇ εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι οἱ οὕτω αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί Παλαιοημερολογίται δύνανται νά τελοῦν ἀκωλύτως τὰ λατρευτικά τῶν καθήκοντα» (βλέπετε ὡς ἄνω παραπομπήν εἰς τὰ Ἐπίσημα Πρακτικά τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων).

5. Ἡ ὡς ἄνω ἐρμηνευτική δήλωσις ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Συντάγματι ἐγένετο, ὡς εἶκος, κατά πλεονασμόν καί ὡς ἐκ περισσοῦ. Καί τοῦτο διότι τό ἰσχύον Συντάγμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἄκρως φιλελεύθερον καί δημοκρατικόν, ἀλλά καί πλέον κατοχυρωτικόν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολίτου, ἐν σχέσει πρὸς τόν προἰσχύσαντα Καταστατικόν Χάρτην τῆς χώρας τοῦ ἔτους 1952 (λ.χ. ἡ προστασία καί ὁ σεβασμός τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀναγορεύεται κατ' ἄρθρον 2ον ἐδάφ. 1 εἰς τήν πρωταρχικὴν τῆς Πολιτείας ὑποχρέωσιν κατ' ἄρθρον 5ον παρ. 2 προσδίδεται ἰδιαίτερα ἐμφασίς εἰς τό ὅτι οἱ ἐντός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας εὐρισκόμενοι ἀπολαύουν ἀπολύτου προστασίας ἐν παντί ἀνεξαρτήτως τῶν θρησκευτικῶν τῶν πεποιθήσεων, εἰς τό ἄρθρον 5ον παρ. 1 καθιδρύεται διά πρώτην φοράν σαφῶς ὅτι ἕκαστος δικαιούται νά ἀναπτύσῃ ἐλευθέρως τήν προσωπικότητά του, εἰσῆχθησαν νέα ἀτομικά δικαιώματα ὡς τὰ ἀφορῶντα εἰς τήν ἐργασίαν, εἰς τήν κοινωνικὴν πρόνοιαν, κλπ). Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον εἰς τό ἀναφερόμενον εἰς τήν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, δηλαδὴ εἰς τό κορυφαῖον ἀτομικὸν δικαίωμα, ἄρθρον 13ον τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, παρατηρήτεον, ὅτι προβλέπεται ρητῶς ἐν αὐτῷ, διά πρώτην φοράν, ὅτι «ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀτομικῶν καί πολιτικῶν δικαιωμάτων δέν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν θρησκευτικῶν ἐκάστου πεποιθήσεων», ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐπεκτείνεται δι' ἀπάσας τὰς θρησκευτικὰς ὁμολογίας κ.λπ.

5. Δέον ἰδιαίτερος νά τονισθῇ ὅτι πέρα πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἀκόμη καί ἐάν δέν ὑφίσταντο τὰ ἀνωτέρω, θά ἦτο ἐν παντί ἀδιανόητος καί ἀδύνατος ἡ δημιουργία οἰασθήποτε δυσμενοῦς διακρίσεως εἰς βάρος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν («Παλαιοημερολογιτῶν») μετά τήν θέσιν ἐν ἰσχύϊ τῆς Διεθνούς Συμβάσεως τῆς Ρώμης περί προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Διεθνὴς Σύμβασις δεσμεύει τήν χώραν μας καί τὰ ἐν αὐτῇ δικαιοδοτούντα ὄργανα, καί δὴ (κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος) μέ ἡδυσμένην οὐσιαστικὴν καί τυπικὴν ἰσχύν ἐναντι τῆς ἐπιχωρίου ἑλληνικῆς νομοθεσίας. Ἡ ἀναφερ-

θεΐσα σύμβασις ἔχει κυρωθῇ, καί κατ' ἀκολουθίαν τοῦ γεγονότος τούτου καί ἐνσωματωθῇ εἰς τό παρ' ἡμῖν σύστημα δικαίου, δυνάμει τοῦ Ν.Δ. 53/1974 εἰς ΦΕΚ 256 τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1974 «περί κύρωσεως τῆς ἐν Ρώμῃ τὴν 4ην Νοεμβρίου 1950 ὑπογραφείσης συμβάσεως διὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, ὡς καὶ τοῦ προσθέτου εἰς αὐτὴν πρωτοκόλλου τῶν Παρισίων τῆς 20ῆς Μαρτίου 1952». Κατὰ τὸ 9ον ἄρθρον τῆς ὡς ἄνω Διεθνούς Συμβάσεως ὁρίζεται ὅτι: «Πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται τὴν ἐλευθερίαν ἀλλαγῆς θρησκείας ἢ πεποιθήσεως, ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων, μεμονωμένης ἢ συλλογικῶς δημοσίας ἢ κατ' ἰδίαν, διὰ τῆς λατρείας, τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ τελετουργιῶν. Ἡ ἐλευθερία ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐτέρων περιορισμῶν πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀποτελούντων ἀναγκαῖα μέτρα, ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τὴν προάσπισιν τῆς δημοσίας τάξεως, ὑγείας καὶ ἠθικῆς ἢ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἄλλων». Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ποιοῦμαι τὴν δήλωσιν ὅτι τὸ παρόν ἐπέχει καὶ θέσιν εἰσαγωγικοῦ καὶ προκαταρκτικοῦ δικογράφου, κατὰ τὰ συναφῶς διαδικαστικῶς προαπαιτούμενα, διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς προσφυγῆς μου ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων δικαιοδοτικῶν καὶ ἄλλων Διεθνῶν Ὁργανισμῶν, ἐπεὶ δὲ διὰ τῆς διώξεώς μου, ἐάν τελεσφορήσῃ (πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θά συμβῇ καὶ ἂν γίνῃ παραπομπή μου εἰς τὸ ποινικὸν ἀκροατήριον) θά συντελεσθῇ ἐν τῷ προσώπῳ μου, ὡς καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν συγκροτούντων τὸ ποίμνιόν μου ὀκτακοσίων περίπου χιλιάδων Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, παραβίασις τοῦ ἁρθροῦ 9 τῆς περί προασπίσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων Διεθνούς Συμβάσεως τῆς Ρώμης, μέ ὅλα τὰ ἐντεῦθεν ἐπακόλουθα ἐκ τοῦ δημιουργηθησομένου εὐλόγως, διεθνούς σάλου. Τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ ἀνά χεῖρας ὑπομνήματός μου αἰτοῦμαι νά προσεχθῇ ἰδιαίτερος.

6. Δέν θά ἦτο ἄσκοπον νά ὑπομνησθῇ ὅτι οἱ Γνησιοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δέν εἶναι ἀπλῶς «μία ἀναμφισβητήτως προστατευομένη θρησκευτικὴ κοινότης» ἀλλὰ κατ' ἄρθρον 3 παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι. Καί τοῦτο διότι εἶναι ἡ ὀρθόδοξος θρησκευτικὴ κοινότης ἢ «τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως τοὺς ἱερούς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις», περιλαμβανομένης καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ Πατρίου ἐορτολογίου (ἄπερ, εἰρή-

σθω, ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰ τέσσερα πέμπτα τῶν Ὁρθόδοξων τοῦ Κόσμου, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Γεωργίας, Μόσχας κ.λπ.), τὸ ὁποῖον, βεβαίως, ἀποτελεῖ μείζον θέμα ἐκκλησιολογικοῦ καὶ δογματικοῦ χαρακτῆρος καὶ οὐχί ἀστρονομικὴν λεπτομέρειαν «διορθώσιμον», ὡς τινες δολίως καὶ παραπλανητικῶς ὑποστηρίζουν. Ἄλλοις λόγοις δέν ὑφίσταται «παλαιομερολογητικὸν πρόβλημα» ἀλλὰ «νεομερολογικὸν πρόβλημα». Ἡ ἀποκοπείσα τοῦ κορμοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐν ἔτει 1924 κατὰ ἀντικανονικὸν καὶ πραξικοπηματικὸν τρόπον θρησκευτικῇ κοινότης τῶν νεομερολογητῶν, ἢ περισσότερον γνωστῇ ὡς ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ ἀνθ' ἡμῶν τὴν «ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν» κατὰ τὸ Σύνταγμά μας, ἀφοῦ δέν τηρεῖ καὶ δὴ ἀπαρεγκλίτως τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς παραδόσεις. Περί τοῦ ὅτι οὕτω ἔχουν τὰ πράγματα δέν ἀποφαίνονται μόνον θεολόγοι καὶ νομοκανονολόγοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιφανεῖς συνταγματολόγοι ἐν οἷς καὶ οἱ Ἄλ. Σβῶλος - Γ. Βλάχος (βλέπε τὸ κλασσικὸν καὶ περιώνυμον σύγγραμμα των περὶ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, ἐν σχολίῳ, ὑπὸ τὸ οἰκεῖον ἄρθρον). Κατὰ τὰ καὶ παρὰ τούτων ὑποστηριζόμενα ἐάν καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ λεγομένη Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποστῇ τῆς τηρήσεως τῶν Θεῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων δέν εἶναι δυνατόν νά θεωρηθῇ πλέον ὡς «ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ κράτει θρησκεία» ἢ προέχουσα συνταγματικῶς θέσις τῆς ἀναλαμβάνεται ἀπὸ τὸ ἐμμένον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀκαινοτόμητον πλήρωμα, ἥτοι ἐν πρόκειμένῳ ἀπὸ τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς). Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ λεγόμενον «παλαιόν» ἐορτολόγιον, ἢ καινοτομία τοῦ ὁποίου ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη καινοτομία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπαγορεύεται ἐσαεὶ διὰ φρικτῶν ἀναθεμάτων, ἰσχύει οὐ μόνον κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν θεσμοθεσίαν, παράδοσιν καὶ τάξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, εἰδικώτερον δὲ κατὰ τὴν ἰσχύουσαν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 1 - παρ. 3 - τοῦ Β.Δ. τῆς 18ης Ἰανουαρίου τοῦ 1923 ἔχουσιν ὡς ἀκολουθῶς: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

7. Κατόπιν, τῶν ἀνωτέρω δέν χρειάζεται, ἀσφαλῶς, νά ἐκταθῇ εἰς στοιχεῖα πρόσθετα, διότι τοῦτο εἶναι αὐτόχρημα περιττόν. Ὑπομνήσκω ἀπλῶς ὅτι ἀκόμη καὶ πρό τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975 οἱ ἀσχοληθέντες μέ τὸ ζήτημα τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν νομομαθεῖς, πολιτικοὶ καὶ διοικητικοὶ παράγοντες, σεβόμενοι καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν των ἀξιοπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ τὰ δημοκρατικὰ των πιστεύματα (τὰ ὁποῖα ἅπαντες οἱ ἀξιῶντες νά

διαβιούν εις τήν χώραν μας ὑποχρεοῦνται νά διαθέτουν) ἀπεφάνθησαν περί τοῦ ὅτι οἱ λεγόμενοι «παλαιομερολογίται» ἀπολαύουν πλήρους καί ἀπολύτου συνταγματικῆς προστασίας (Βλέπετε, ἐνδεικτικῶς, ἐκτός τῶν ἄλλων: Γνωμοδότησιν τῶν Ἀνδρούτσου - Γιδοπούλου καί Βαμβέτσου, ἐξ ὧν, ὡς γνωστόν, ὁ πρῶτος ἦτο Καθηγητής τῆς Δογματικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ δεύτερος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου καί ὁ τρίτος κορυφαῖος Δικηγόρος, ἐν «Δικαιοσύνη», τόμ. 1933 σελ. 32 - Ἐπιστημονικὴν διατριβὴν Πετρακάκου, τέως Νομικοῦ Συμβούλου τῆς νεομερολογικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Βουλευτοῦ Λακωνίας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς «Ἀτλαντὶς» - Ἐπισήμους Γνωμοδοτήσεις Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν Λαμίας ἀπὸ 25ης Ἰανουαρίου 1943, Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν Ἡρακλείου ἀπὸ 24ης Ἀπριλίου 1945, ἐγκύκλιον διαταγὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Πραξιτέλους Μουτζουρίδη ὑπὸ ἡμερομηνίαν 7ης Φεβρουαρίου 1946, ἐγκύκλιον τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Τάξεως, ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 19/1/87, ἐγκύκλιον τοῦ Ὑφυπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 28ης Σεπτεμβρίου 1946, ἔγγραφον τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14ης Σεπτεμβρίου 1946, ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9ης Σεπτεμβρίου 1946, ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17ης Δεκεμβρίου 1966, ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17ης Δεκεμβρίου 1946, ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14ης Ἀπριλίου 1967, κλπ.

8. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων εἰς συνεδρίᾳς τῆς, ὀλίγον μετὰ τὸ θλιβερόν καὶ ἀπὸ σκοτεινὰς ἀνθελληνικὰς καὶ ἀντορθοδόξους δυνάμεις τεχνουργηθέν νεομερολογιτικὸν σχῆμα τοῦ 1924, ὁμοφώνως διετράνωσε τὴν αὐτονόητον ἀλλωστε θέσιν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά παρακω-

λύωνται τὰ θρησκευτικὰ δικαιώματα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (χαρακτηριστικαί περί τούτου εἶναι καὶ αἱ ἀγορεύσεις τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ **Ἐλευθερίου Βενιζέλου**, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς τότε Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως **Παναγῆ Τσαλδάρη**, τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀγροτοεργατικοῦ Κόμματος **Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου**, ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀλλὰ καὶ κορυφαίων νομομαθῶν).

9. Ἐν κατακλείδι, ἀναφέρομαι καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 25ον παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον: «Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ ὡς μέλους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου τελοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους πάντων τῶν ὀργάνων αὐτοῦ (σημ. συνεπῶς καὶ τῶν Εἰσαγγελικῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν) **ὑποχρεομένων νά διασφαλίζουν τὴν ἀκώλυτον ἀσκήσιν αὐτῶν**». Δηλαδή ὑφίσταται καὶ ρητὴ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ πρὸς τὰ κρατικὰ ὄργανα νά παρεμποδίζουν καὶ νά ἀποτρέπουν τοὺς θρησκευτικούς διωγμούς.

10. Εὐρίσκομαι εἰς τὴν διάθεσιν παντός ἀρμοδίου διὰ τὴν παροχὴν οἰουδήποτε προσθέτου διευκρινιστικοῦ στοιχείου.

11. Μάρτυρα ὑπερασπίσεως προτείνω τοὺς: Σταῦρον Καραμῆτσον, Καθηγητὴν Θεολόγον καὶ Ἐπίτιμον Λυκειάρχην, κάτοικον Νέας Κηφισίας Ἀττικῆς, ὁδὸς Πλαταιῶν 6 καὶ Νικήταν Ἀναγνωστοπούλου ἐπίτιμον Δικηγόρον, κάτοικον Πειραιῶς, ὁδὸς Νεωσοίκων ἀρ. 70.

12. Πληρεξουσίους καὶ ἀντικλήτους Δικηγόρους μου διορίζω ἐν Θήβαις μὲν τὸν κ. Νικόλαον Κτιστάκην, ὁδὸς Ἐπαμεινώνδου 8, ἐν Ἀθήναις δὲ τὸν κ. Θεόδωρον Σαρ. Θεοδωρόπουλον, Πλατεῖα Ὁμονοίας ἀριθμ. 12 (τηλ. 32.14.385).

Ἐν Ἐρυθραῖς τῇ 5ῃ Ἰουνίου 1989 (πολιτ. ἡμερ.)

Μετὰ τιμῆς καὶ εὐχῶν
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
Χρυσόστομος Κιούσης

ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ

Ἡ πλέον ἀξιοσημείωτος περιγραφή τοῦ Ἀγ. Φωτός καὶ σχετικὰ σχόλια, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν:

Ὅπως εἶναι γνωστόν, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα βγαίνει κατ' ἔτος τὸ Ἅγιον Φῶς.

Τὸ Ἅγιον Φῶς βγαίνει τὸ μεσημέρι τοῦ Μ. Σαββάτου μετὰ τὴν μεγαλειώδη Τελετὴν τοῦ Ἀγίου

Φωτός, που γίνεται εἰς τὸν Πανίερνον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καὶ πέριξ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ τῆς ὁποίας προεξάρχει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Τὸ Ἅγιον Φῶς, πού τὸ βλέπουν τότε πλήθη λαοῦ, φαίνεται κατὰ δύο τρόπους, ὡς ἄκτιστον θεῖον Φῶς καὶ ὡς φλόγα κανδηλῶν καὶ κηρίων.

Ὅταν βγῇ τὸ Ἅγιον Φῶς, ὁ λαός, καθὼς τὸ βλέπει, ἀλαλάζει ἀπὸ ἱερὰν χαράν καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ

αυτό φαίνεται και κινείται εις τόν χώρον του Ναού μέ θαυμαστόν τρόπον. Ἐμφανίζεται ὡς ἀστραπαί καί λάμπει καί ἄλλους τρόπους φωτός, πού δέν ὑπάρχει εις τήν γήν. Ἐχει χρῶμα κυανοῦν, ἤ λευκόν, ἤ χρυσίζον, ἤ κοκκινωπόν θαυμαστόν, καί κινείται μέ ταχύτητα καί ὡς νά εἶναι ζωντανόν. Κινεῖται πρός ὅλα τά σημεῖα, ἄνω, κάτω, δεξιά, ἀριστερά, ἀνάπτει κανδήλια καί κεριά, καί ἀλλοιώνει τάς ψυχάς ἐκείνων, πού τό βλέπουν. Κατέρχεται εις τούς προσκυνητάς, περιλούει τά πρόσωπά των, ὡς νά τούς ἀσπάζεται μέ ἀγάπην, καί φέρει εις τήν ψυχήν των θείαν ἀλλοίωσιν. Τήν καθαρίζει, τήν εἰρηνεύει καί τῆς δίδει ἀνεκκλήτην χαράν καί ἀγαλλίασιν. Δάκρυα ἱερᾶς κατανύξεως κυλοῦν τότε ἀπό τά μάτια καί ὁ προσκυνητής αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην νά αἰνέσῃ τόν Κύριον, καί αὐθορμήτως δοξολογεῖ τόν Θεόν, πού εἶναι Φῶς καί ἀποκαλύπτεται αὐτήν τήν στιγμήν ὡς τό Ἅγιον Φῶς. Διότι «Φῶς ὁ Θεός καί ὡς Φῶς ἡ θέα αὐτοῦ», λέγει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, δηλαδή ὡς τό Ἅγιον ἁκτιστον Φῶς.

Μετά τήν οὐρανοποιόν ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ ὡς Ἅγιον Φῶς, μένει εις τούς προσκυνητάς ὡς λαμπρόν μνημόσυνόν του ἡ φλόγα αὐτοῦ, πού ἀναψε καί καίει εις τά κανδήλια καί τά κεριά τοῦ Ναοῦ καί τῶν προσκυνητῶν. Ἡ φλόγα τοῦ Ἁγίου Φωτός τάς πρώτας στιγμάς δέν κατακαίει, οὔτε τά ἐνδύματα, οὔτε τά μαλλιά, οὔτε τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκτός αὐτοῦ τοῦ θαύματος, γίνονται καί ἄλλα θαύματα μέ τό Ἅγιον Φῶς. Πολλοί πιστοί καί εὐλαβεῖς προσκυνηταί θεραπεύονται ἀπό νόσους σώματος καί ψυχῆς, ἤ παίρνουν καί θεία χαρίσματα. Καί, ἐάν ζήσουν κατόπιν μέ εἰλικρινῇ μετάνοιαν καί ἀφοσίωσιν εις τόν Κύριον, αὐτά διατηροῦνται καί τούς βοηθοῦν εις τήν οὐρανοδρομίαν των καί τήν βοήθειαν τῶν συνανθρώπων των. Εἶναι μακάριοι, ὅσοι βλέπουν τό Ἅγιον Φῶς ἑτοιμοί μέ τήν Μετάνοιαν καί τήν Θείαν Κοινωνίαν, καί μέ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νά ζήσουν ὡς ἀληθινοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τηροῦντες τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καί ὁμολογοῦντες πίστιν ὀρθόδοξον μέχρις αἵματος μαρτυρίου.

Τό Ἅγιον Φῶς δέν βγαίνει μέ τούς αἱρετικούς, ἀλλά μόνον μέ τούς Ὁρθοδόξους. Ὅσakis ἐπεχείρησαν νά τό βγάλουν οἱ αἱρετικοί, ὡς εἶναι οἱ παπικοί καί οἱ Ἀρμένιοι, τό Ἅγιον Φῶς δέν ἐβγήκεν εις αὐτούς, ἀλλά ἀντιθέτως εις τούς Ὁρθοδόξους, πού εἶχον παραμερισθῇ βιαίως. Ὁ Θεός τούς αἱρετικούς δέν τούς θέλει, ἐπειδή μέ τήν αἵρεσιν των ἐτοιμάζονται διά τήν αἰώνιον κόλασιν. Ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου Ἰησοῦς Χριστός θέλει τούς ἀνθρώπους Ὁρθοδόξους, διότι τότε ἡμποροῦν νά γίνουν ἑτοιμοί διά τόν αἰώνιον καί μακάριον παράδεισον. Τό Ἅγιον Φῶς εἶναι σήμερον ἡ μεγαλύτερα ἀπόδει-

ξις τοῦ ὅτι ἡ μόνη ἀληθινή θρησκεία τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶναι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία, καί ὅτι αἱ ἄλλαι ψευδοθρησκείαι καί αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεστантиσμοῦ καί τοῦ ἀντιχρίστου παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ κ.λ.π. εἶναι ψεύδη τοῦ διαβόλου καί πύλαι ἔδου καί κολάσεως!

Ἴδού, διατί ὁ διάβολος μισεῖ καί πολεμεῖ τό Ἅγιον Φῶς, καί κινεῖ τά ὄργανά του ἐναντίον του. Οἱ παπικοί π.χ. παρουσιάζονται ὅτι ἀδιαφοροῦν διά τό Ἅγιον Φῶς, τό ἀποσιωποῦν, τό περιφρονοῦν, ἤ ἀμφιβάλλουν δι' αὐτό τό παρερμηνεύουν καί τό κατηγοροῦν, ἐπειδή δέν πιστεύουν. Τούτους ἀκολουθοῦν καί πολλοί, πού ἐνῶ λέγονται Ὁρθόδοξοι, φρονοῦν τά τῶν παπικῶν καί τῶν οἰκουμενιστῶν. Διά τοῦτο ἀσεβοῦν πρός τό Ἅγιον Φῶς ὁμοίως καί εις τά βιβλιοπωλεῖα των δέν πωλοῦν ὅλα τά καλά βιβλία περί τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ἐπίσης, ἀποτρέπουν τούς Ὁρθοδόξους νά μεταβοῦν ὡς προσκυνηταί εις τά Ἱεροσόλυμα διά νά ἴδουν τό Ἅγιον Φῶς! Μάλιστα δέ γράφουν ἐναντίον του καί βιβλία τοῦ σκότους, εις τά ὅποια προσπαθοῦν νά ἐκμεταλλεθοῦν κατά τοῦ Θεοῦ ἀκόμη καί τόν θεῖον καί πατερικόν λόγον, ὅπως ἔκαμαν οἱ παλαιοί ψευδοπροφῆται! Εἶναι δυστυχῶς οἱ ἐχθροί τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Ἡμεῖς ὁμως, μὴ παρασυρῶμεθα ἀπό τήν παπαιο-οικουμενιστικήν προπαγάνδαν τοῦ διαβόλου καί τῶν ἀνθρώπων του. Ἄς φυλασσώμεθα ἀπό αὐτούς, τηροῦντες τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου τῆς δόξης, πού ἐντέλλεται καί λέγει: «Προσέχετε δέ ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρός ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσθωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ' 15). Καί, ἐπὶ πλέον, ἄς ψάλλωμεν πρός τόν Κύριον τοῦ Φωτός: «Σὺ, Κύριέ μου, Φῶς εις τόν κόσμον ἐλήλυθας· Φῶς Ἅγιον, ἐπιστρέφον ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας τούς πιστεῖ ἀνυμνοῦντάς Σε».

Θρ. Περιοδικόν «Ἅγιος Εὐθύμιος
ὁ ὁμολογητής»
Ἀρ. Φύλ. 18

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

**ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙ-
ΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, Α-
ΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»**

**ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

Πρὸς τὴν

Γενικήν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ» - ΟΙ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ:

1. Χαλίκος Ἀκάκιος Ἀρχιμανδρίτης
2. Ἀντωνόπουλος Γεώργιος Λαϊκός
3. Αὐγουλέας Μιχαὴλ Λαϊκός

Ἀποτελοῦντες μέλη τῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 29ης Μαρτίου 1989 (ν.ῆμ.) ἐκλογεῖσης τριμελοῦς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, προέβημεν, κατὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12.30' μ.μ. τοῦ ἔτους 1990, εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διαχειριστικῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1989, συνάγοντες τὰ κάτωθι:

Διὰ τὸν ἔλεγχον ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἅπαντα τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ τὰ Ἐντάλματα Πληρωμῶν, μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων τούτων, ἐξωταμειακὰ στοιχεῖα, ὡς τιμολόγια ἐπί πιστώσει, λογιστικὰ σημειώματα κ.λπ. τῆς ἐλεγχομένης διαχειριστικῆς περιόδου τοῦ ἔτους 1989, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ κάτωθι Λογιστικὰ Βιβλία:

1. 'Ημερολόγια Ταμείου, επί πιστώσει πράξεων, Συγκεντρωτικόν Γενικόν Καθολικόν, Αναλυτικά Καθολικά, ως και αποθήκης τοιαύτα.
2. 'Ο Προϋπολογισμός τοῦ ἔτους 1990.
3. 'Ο Ταμειακός Απολογισμός τοῦ ἔτους 1989.
4. Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.
5. Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνελεύσεων.

Κατόπιν του ελέγχου πάντων των ανωτέρω, διαπιστώσαμεν, ότι, άπασαι αϊ εισπράξεις του έτους 1989, ένεργηθείσαι βάσει των Δελτίων Γενικών Εισπράξεων (544-785) ανήλθον μετά του ύπολοιπου 31ης Δεκεμβρίου 1988 εις Δρχ. 12.557.036 αϊ δε ένεργηθείσαι πληρωμαϊ βάσει των Ένταλμάτων Πληρωμής (725-1074) κατά την αύτην περίοδον ανήλθον εις Δρχ. 11.304.003.

Αι γενόμεναι ως άνω πληρωμαί ένεκρίθησαν υπό του Διοικητικού Συμβουλίου και εύρίσκονται εντός του έγκριθέντος προϋπολογισμού του έτους 1989. Αναλυόμεναι κατά Κεφάλαια έχουν ως κάτωθι:

Α' ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

1. 'Από Κηροπωλήσεις
 2. 'Από Δυσκοφορία
 3. 'Από 'Ημερολόγια
 4. 'Από Προσ/νούς /νομούς
 5. 'Από 'Ενοίκια
 6. 'Από Φόρον Εισοδήματος
 7. 'Από Περιοδικόν
 8. 'Από 'Υπέρ Τυφλών - 'Αν/ντων
 9. 'Από Εισφ. 'Ι.Ν. - Παραρτημάτων
 10. 'Από Δωρεάς
 11. 'Από Χρεώσεις
- Σύνολον Εισπράξεων

Δρχ.

22

»

22

»

»

7.498.261

Β' ΠΛΗΡΩΜΑΙ

1. Εἰς Ἀγορὰν καὶ Ἀνάπλασιν Κηρῶν
2. Εἰς Δαπάναις Λειτουργ. Ἱ. Ναῶν
3. Εἰς Τράπεζαν Κατάθεσις
4. Εἰς Ἀκίνητα
5. Εἰς Ἐπιπλα καὶ σκεύη
6. Εἰς Προμηθευτὰς
7. Εἰς Γενικά Ἐξόδα
8. Εἰς Μισθοδοσίαν
9. Εἰς Ἡμερολόγια
10. Εἰς Πρα/νοὺς Λογμοὺς
11. Εἰς Πάγια Βοηθήματα ἀναξ/ντων

ΔΡΧ.

2

2

✱

22

»

»

➤

22

»

22

6.010.296

12. Εις Δ.Ε.Η.		
13. Εις Πάγια Όδ/κά Δ/σεως	»	
14. Εις Πάγια Όδ/κά και παραστάσεως κ.λπ.	»	
15. Εις Ο.Τ.Ε.	»	
16. Εις Φόρους Εισοδήματος	»	
17. Εις Κυριακή Όρθοδοξίας - Θεοφάνεια	»	
18. Εις Συμ/κά - Δικαστικά	»	
19. Εις Περιοδικόν	»	
20. Εις Ασφάλειαι Ιερών Ναών	»	
Σύνολον Πληρωμών		6.010.296

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

Υπόλοιπον 1-1-1989	Δρχ.	854.194
Σύνολον Έσόδων 1989	»	7.498.261
Γενικόν Σύνολον	»	8.352.455
Σύνολον Εξόδων 1989	»	6.010.296
Υπόλοιπον 31.12.1989	»	1.487.965

ΑΝΑΛΥΣΙΣ

ΜΕΡΙΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ ΕΤΟΥΣ 1989

ΧΡΕΩΣΙΣ

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Δαπάναι Λειτ. Ι. Ναών	1.755.394	Μικτά έσοδα παρού-	
Μισθοί Προσωπικού	885.000	σης χρήσεως	
Δαπάναι Διαχ/σεως κ.λπ.	1.157.959		
Πάγια Βοηθήματα	650.500	Κηροπωλήσεων	5.849.609
Περιοδικόν	826.367	Διοκοφορίας	220.500
Έκδηλώσεις - Γεν. Έξοδα κ.ά.	178.100	Ένοικίων	1.428.152
Φόροι Δημοσίου	336.768		
Κοινόχρηστα	170.208		
Δικαστικά	50.000		
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ	1.487.965		
	7.498.261		7.498.261

Έκ των ανωτέρω προκύπτει διά τὸ έτος 1989	
ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ	Δρχ. 1.487.965
Διάφορα Έσοδα	» 7.498.261
Διάφορα Έξοδα	» 6.011.000
ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ	» 1.487.965

Αύξεις τῆς περιουσίας τὸ 1989 Δρχ. 1.487.965
 Ἀξία ἀκινήτων ὡς ἀναγράφεται εἰς τὰ συμβό-
 λαια Δρχ. 19.206.565.

Τὸ τηρούμενον λογιστικὸν σύστημα «Διπλογρα-
 φικόν» ἀποτελεῖ ἀσφαλιστικὴν δικλείδα ἐναντίον
 παντός ὅστις ἤθελε διανοηθεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸ Γενι-
 κὸν Ταμεῖον. Ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ τάξις, ἡ ενημε-
 ρότης τῶν βιβλίων μᾶς ἐπροξένησεν καλὴν ἐντύπω-
 σιν.

Ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων Δρχ. 19.206.565, εἶναι ἡ
 ἀναγραφομένη εἰς τὰ συμβόλαια μὴ ἀναπροσαρμο-
 σθεῖσα εἰς τὰ σημερινὰ δεδομένα, διότι δὲν ὑποχρε-
 ούμεθα εἰς τοῦτο ὡς Σωματεῖο μὴ κερδοσκοπικοῦ
 χαρακτήρος.

Κατὰ τὸ ἐπισκοπούμενον ἔτος συνεκεντρώθησαν
 1.332 κιλά Ἀπόκηρον. Τὸ Ἀπόκηρον ὡς γνωστὸν
 ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸν ἴσως πόρον τοῦ Σωματείου

μας. Κατόπιν τῶν ανωτέρω ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτρο-
 πὴ θεωρεῖ καθήκον τῆς νὰ προτείνῃ:

Τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ
 τῶν διαχειρισθέντων τὰ Οἰκονομικά τοῦ Σωματείου
 μας κατὰ τὸ ἔτος 1989 ἀπὸ πάσης εὐθύνης.

Θὰ ἀποτελοῦσε μεγίστην παράληψιν καὶ ἴσως
 στεροῦσε τοὺς διαχειρισθέντες τοὺς λογαριασμοὺς
 Έσόδων - Έξόδων ἐξ ἑνὸς δικαίου τιμήματος, ἐάν
 μᾶς διέφευγεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἔργον τούτων.

Διότι εἶναι γεγονός ὅτι ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ διακί-
 νησις ἐξεταζομένη λεπτομερῶς εὐρέθη καθ' ὅλην
 τὴν ἑκτασίν τῆς ἀνταποκρινομένη πρὸς τὰ Λογι-
 στικά πρότυπα Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ Νομικῶν
 Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὁ δὲ ἀριστοτεχνικὸς
 συνδιασμός τῶν οἰκονομικῶν σκελῶν Έσόδων -
 Έξόδων καὶ ἡ ὀρθολογικὴ διάθεσις τῶν ἐξόδων μας,
 πείθει διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπευ-
 θύνων.

Ι Σ Ο Λ Ο Γ Ι Σ Μ Ο Σ

του θρησκευτικού Σωματείου
"Γενικόν Ταμείον της Έκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ελλάδος"
31 Δεκεμβρίου 1989

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
<u>Α.ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΝ</u>		<u>ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ</u>	
α.Ταμείον	1.253.033		29.685.290
β.Τράπεζαι	866.138		
<u>Β.ΠΑΓΙΟΝ</u>		<u>ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ</u>	
α.Ακίνητα	19.206.565	α.Έρνος Αγίας Παρασκευής	214.630
β.Έπιπλα - Έκκλησι.Εἶδη	1.095.423	β. "- " Αγίας Φιλοθέης	179.600
γ.Μηχαναί Γραφείου	372.140	γ. Προμηθευταί (Τριανταφύλλου)	16.788
δ.Βιβλιοπωλείον - Έντυπα & Βιβλιοθήκη	47.675	δ. Έγγυήσεις	154.800
<u>Γ.ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ</u>		<u>ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ</u>	
α.Προσωρινά Δάνεια Ίερων Ναών	1.100.000		1.487.965
β.Προμηθευταί	117.000		
γ.Κηροπλάσται	67.749		
δ.Υπόλογοι Διαχ/σταί Ί.Ναών	1.909.845		
ε.Αγία Φιλοθέη (Έρνος)	179.600		
στ.Αγία Παρασκευή (Έρνος)	835.700		
ζ.Δικηγορικά	50.000		
η.Δάνεια (Φώτης Σαμαρίδης)	30.000		
θ.Ανακαίνισεις Ί.Ναός "Αγ.Ανδρέας"	119.200		
ι.Αγία Φιλοθέη	2.305.405		
<u>Δ.ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ</u>			
α.Κηρός	2.099.500		
β.Ημερολογια	84.100		
	<u>31.739.073</u>		<u>31.739.073</u>

Α Ν Α Λ Υ Σ Ι Σ
ΜΕΡΙΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ
31 Δεκεμβρίου 1989

ΧΡΕΩΣΙΣ				ΠΙΣΤΩΣΙΣ			
α. Δαπάναι Λειτουργίας Ίερων Ναών	Δρχ.	1.755.394		Μικτά έσοδα παρούσης χρήσεως,			
β. Διοικητικά Δαπάναι	"	1.157.959		Κηροπώλησεων	Δρχ.	5.849.609	
γ. Μισθός Υπαλλήλου	"	885.000		Διοσκοφορίας	"	220.500	
δ. Πάγια Βοηθήματα	"	650.500		Ένοίκια	"	1.428.152	
ε. Δικηγορικά	"	50.000					
στ. Φόροι Δημοσίου	"	336.768					
ζ. Περιοδικόν	"	826.367					
η. Κοινόχρηστα	"	170.208					
θ. Θεοφάνεια κ.λ.π.	"	178.100					
ι. Πλεόνασμα	"	1.487.965					
		<u>7.498.261</u>				<u>7.498.261</u>	

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΕΝ.ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ

Ο ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛ.ΜΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟ-
ΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ &
Ν.ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΑΤΣΑΓΩΝΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ.ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Νέαι Έκδόσεις

Ευρισκόμεθα εις τήν πολλήν εὐχάριστον θέσιν νά αναγράψωμεν διά τόν νέον συγγραφικόν ἔργον τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου, γύρω ἀπό τήν φωτεινήν μορφήν τοῦ πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσσοστόμου Καβουρίδου καί θά εἶναι εὐχῆς ἔργον κάθε βιβλιοθήκη νά ἀποκτήσῃ αὐτό τό βιβλίον διότι ἐκτός τῆς ἐπιστημονικῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀειμνήστου Χρυσσοστόμου, προσφέρει τό σύγγραμμα καί δαψιλῇ γνῶσιν τῆς ἐκκλιπούσης προσωπικότητος; Οἱ περισσότεροι ἐξ ἡμῶν ἀγνοοῦμεν τήν ζωήν καί τό ἔργον τοῦ πρώην Φλωρίνης κ. Χρυσσοστόμου, ὁ ὁποῖος προσέφερε διά τῆς μαρτυρικῆς καί ὁσιακῆς ζωῆς του τόσα πολλά εις τόν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἀξίζει ὄντως ἕνα μεγάλο εὖγε ἐκ μέρους τῆς Φ.Ο. εις τόν συγγραφέα ὁ ὁποῖος τώρα καί πενήντα ἔτη εὐρίσκεται εις τάς ἐπάλξεις, τῆς αἰῶνιζομένης μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας.

2. ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Αὐτάς τάς ἡμέρας ζῶμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοί γεγονότα ἱστορικῆς μορφῆς τά ὁποῖα λαμβάνουν χώραν εις τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εις τό ὁποῖον ὡς γνωστόν προΐσταται ὁ Διόδωρος Α'. Τά ἀναγραφόμενα εις τά τηλεγραφήματα τόσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσσοστόμου ὅσον καί τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου δίδουν μίαν μικρὴν αἴσθησιν τό ὁποῖον λαμβάνει χώραν εις τήν στιγμήν ποῦ γράφεται αὐτό τό μικρόν σχόλιον. Τά γεγονότα εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει καί δέν γνωρίζομεν τί τροπήν θά λάβουν ἐντός τῶν ἡμερῶν, κατόπιν τῆς τυχόν ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τῆς Ἱερουσαλὴμ διά τήν ἐκδίωξιν τῶν 150 ἐποίκων Ἑβραίων που κατέλαβαν τά οἰκήματα τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου. Μὲ ἀγωνίαν ἀναμένομεν πῶς ὁ Θεός νά σταθῇ ἵλεως δ' ὅλην τήν Ὁρθοδοξίαν καί ἀπαλλαγῶμεν ἀπ' αὐτάς τά ὀρδᾶς τῶν ἐποίκων Ἑβραίων, ἄλλως, ἡ κατάστασις προμηνύεται ἄκρως ἐπικίνδυνος καί ὀδυνηρά. Φαίνεται καί αὐτό εἶναι σημεῖον τῶν καιρῶν, τῶν ἐσχάτων χρόνων ποῦ διανύομεν.

3. ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Αὐτάς τάς ἡμέρας ζῶμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοί γεγονότα ἱστορικῆς μορφῆς τά ὁποῖα λαμβάνουν χώραν εις τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εις τό ὁποῖον ὡς γνωστόν προΐσταται ὁ Διόδωρος Α'. Τά ἀναγραφόμενα εις τά τηλεγραφήματα τόσον τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσσοστόμου ὅσον καί τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου δίδουν μίαν μικρὴν αἴσθησιν τό ὁποῖον λαμβάνει χώραν εις τήν στιγμήν ποῦ γράφεται αὐτό τό μικρόν σχόλιον. Τά γεγονότα εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει καί δέν γνωρίζομεν τί τροπήν θά λάβουν ἐντός τῶν ἡμερῶν, κατόπιν τῆς τυχόν ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τῆς Ἱερουσαλὴμ διά τήν ἐκδίωξιν τῶν 150 ἐποίκων Ἑβραίων που κατέλαβαν τά οἰκήματα τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου. Μὲ ἀγωνίαν ἀναμένομεν πῶς ὁ Θεός νά σταθῇ ἵλεως δ' ὅλην τήν Ὁρθοδοξίαν καί ἀπαλλαγῶμεν ἀπ' αὐτάς τά ὀρδᾶς τῶν ἐποίκων Ἑβραίων, ἄλλως, ἡ κατάστασις προμηνύεται ἄκρως ἐπικίνδυνος καί ὀδυνηρά. Φαίνεται καί αὐτό εἶναι σημεῖον τῶν καιρῶν, τῶν ἐσχάτων χρόνων ποῦ διανύομεν.

4. ΣΑΛΟΣ ΕΝ ΤΗ ΚΡΑΤΟΥΣΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκεται τόν τελευταῖον καιρόν εις μέγαν κλυδωνισμόν διότι τά γεγονότα τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Λαρίσης κ. Δημητρίου εὐρίσκονται εις τήν πρώτην γραμμὴν καί καταπιέζουν τὰς ὀρθοδόξους συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων ὁ δὲ ὀρθόδοξος τύπος τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας μὲ πηχιάς ἀναφοράς τά καταγράφει. Εἶναι μικρόν τό γεγονός ὅτι πρὸ τοῦ Ναοῦ ποῦ ἐπρόκειτο νά λειτουργήσῃ ὁ Σεραφεϊμικός Ἐπίσκοπος οἱ πιστοὶ ἐρίπτοντο χάμω διά νά μὴ διέλθῃ τό αὐτοκίνητό του καί μάλιστα μὲ τήν δύναμιν τῶν ΜΑΤ ἠμποδίσθησαν νά εἰσέλθουν εις τήν Ἐκκλησίαν;

Εἶναι ἄκρως ὀδυνηρόν ὅτι τοιαῦτα γεγονότα λαμβάνουν χώραν ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ καί ὅλος ὁ κόσμος εὐρίσκεται πρὸ μιᾶς τραγικῆς περιπτώσεως! Τό μεγαλύτερο πλήρωμα τῆς Λαρίσης εὐρίσκεται εις αὐτὴν τήν τραγικὴν θέσιν, ἀποδοκιμάζων τόν ἀποσταλέντα ἱεράρχην καί ἀντ' αὐτοῦ θελόντων τόν ἐξωσθέντα (χειροτονηθέντα ἀπὸ τὸν μακ. Ἱερώνυμον) ἱεράρχην! Ἔως πότε τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά εὐρίσκεται πρὸ τοιούτων τραγικῶν «ἀντικανονικῶν» καταστάσεων;

5. ΑΝΟΜΒΡΙΑ

Ὅλα τά μετεωρολογικὰ δελτία τά ἐκφωνούμενα παρὰ τῆς ΕΡΤ ἀναφέρουν ὅτι δέν ἀναμένεται κατάστασις βροχῶν, ἀλλὰ ἐκεῖνο τό ὁποῖον παρατηρήσαμεν εις κάποιαν ἐκπομπὴν ἰδιωτικοῦ σταθμοῦ (δέν τὴν ἀναφέρουμε) ὁ ἐκφωνητής εἶπε ὅτι

κατά τήν ἐπιστήμην δέν ἀναμένονται βροχαί, παρά μόνον ὅταν ὁ Θεός τό θελήσει. Αυτό μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα διότι ὁ ἐκφώνων εἶχε κάτι τό θρησκευτικόν ἐν τῇ καρδίᾳ του διά νά κατονομάσῃ τό ὄνομα Θεοῦ, πράγμα τό ὁποῖον ἀποφεύγεται συστηματικῶς ἀπό τά ἐπίσημα Μαζικά Ὅργανα Ἑνμερώσεως τῆς Ἑλλάδος!

Ναί, εἶναι ἀτράνταχτη ἀλήθεια ἂν δέν ἀλλάξουμε ὅλοι μας πορείαν ζωῆς καί στραφῶμεν ἐν ἀγνότητι πρὸς τόν Θεόν δέν θά θελήσῃ ὁ Πανάγαθος νά μᾶς χαρίσῃ αὐτό τό πολύτιμον ἀγαθόν πού ὀνομάζεται νερό. Λοιπόν χωρίς περιστροφὴν πρέπει νά «ἀνανήψωμεν» διά νά φανῇ ἴλεως ὁ Κύριος σέ μᾶς πού εἴμεθα περιπελεγμένοι ἀπό ἄλισον παθῶν καί ἀνομιμάτων!

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ἄλλη φοβερά πληγὴ πού μαστίζει τώρα τόν Ἑλλαδικόν χώρον εἶναι καί ἡ ἀνησυχητικὴ ἐξάπλωσις τῶν ναρκωτικῶν. Νέοι, νέαι καί ἡλικιωμένοι, μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι καί παραπαίοντες ἐν ἀνηθικότητι εἶναι χρήσται αὐτῶν τῶν ὀλεθρίων κακῶν καί πεθαίνουν λόγῳ τῆς νοθεύσεως τῶν. Μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκονται νέοι πού δέν συνεπλήρῳσαν οὔτε αὐτό τό εἰκοστόν ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν. Ἡ ψυχὴ ἐκάστου χριστιανοῦ ἀλγεῖ πρὸ αὐτῶν τῶν καταστροφικῶν γεγονότων καί παραδειγμάτων! Ἄς παρακαλέσωμεν τόν Θεόν καί δι' αὐτούς, τοὺς ἀτυχούς συμπατριώτας μας, πού ἔχουν ἐμπλακεῖ εἰς αὐτόν τόν φοβερόν κίνδυνον, ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν φοβεράν μαστίγα καί καταστροφὴν!

ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΕΝΤΟΜΟ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗ ΛΙΒΥΗ

Μύγα - τέρας ἀπειλεῖ τὴν Εὐρώπην

ΡΩΜΗ, 20

Τερατώδης εἶναι ἡ ὄψη τῆς ἀνθρωποβόρου μύγας πού, σύμφωνα μέ δημοσιεύματα τοῦ ἰταλικοῦ Τύπου, ἀπειλεῖ τὴν Εὐρώπην, καί τῆς ὁποίας ἡ δρᾶση θυμίζει ταινία ἐπιστημονικῆς φαντασίας.

Το χρῶμα τῆς εἶναι πρασινο-μπλέ σκοῦρο, τὰ μάτια τῆς εἶναι πορτοκαλιά καί τὸ σῶμα τῆς ἄρκετὰ μεγαλύτερο ἀπὸ τῆς συνηθισμένης μύγας.

Ἡ «ΚΟΧΛΙΟΜΥΙΑ ἢ Ἀνθρωποφάγος» («Ὀμινοβόραξ») ἦταν γνωστὴ ἀπὸ χρόνια στίς ΗΠΑ καί οἱ κάου-μπόις τὴν πολεμοῦσαν μέ λύσσα ὅπου τὴν ἔβρισκαν ἐπειδὴ κατέτρωγε τοὺς ἰδίους καί τὰ κοπάδια τοὺς.

Στὴ Λιβύη

Ἡ Νέα «ποικιλία» ὁμως τῆς ἀνθρωποφάγου μύγας, πού ἐμφανίστηκε τελευταία στὴ Λιβύη, εἶναι ἄρκετὰ διαφοροποιημένη - καί πιὸ ἐπικίνδυνη.

Οἱ ΗΠΑ καί τὸ Μεξικὸ ἔχουν δαπανήσῃ 500 ἑκατομμύρια δολάρια γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς μύγας αὐτῆς.

Ἡ ἐφημερίδα «Κοριέρε ντέλα Σέρα» δημοσίευσε δήλωση τοῦ γενικοῦ διευθυντῆ τοῦ ΦΑΟ, Ἐντουάρ Σοοῦμα:

«Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ φονικὴ κοχλιόμυγα κάνει τὴν ἐμφάνισή τῆς ἐξω ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Ἡμισφαίριο.

Ἄν δέν ἐξουδετερωθεῖ ἀμέσως στὴ Λιβύη, ὅπου ἔχει ἐξαπλωθεῖ, θά διαδοθεῖ πολὺ σύντομα στὴν ὑπόλοιπὴ Ἀφρικὴ, στὴ Μέση Ἀνατολή καί στὴ Νότια Εὐρώπην».

Μέσα σέ μερικές εβδομάδες, στὴ Λιβύη, ἀρρώστησαν βαρύτερα πάνω ἀπὸ 90 ἄτομα μετὰ ἀπὸ τοῖσμημα τῆς μύγας. Σέ πολλές περιπτώσεις τὸ τοῖσμημα ἀποδείχθηκε μοιραῖο.

Θάνατος...

Ο ΤΡΟΠΟΣ πού ἡ μύγα αὐτὴ προκαλεῖ τὸ θάνατο εἶναι ἀληθινὰ σατανικός.

Τὸ ἐντομο κάθετα φευγαλέα στο δέρμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζώου καί ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀποθέτει τὰ αὐγά του. Πολύ συχνά, διαλέγει ἀμυχές τοῦ δέρματος ἢ σημεῖα ὅπου ὑπάρχει κάποια πληγὴ.

Λίγο ἀργότερα, ἀπὸ τὰ αὐγά βγαίνουν προνύμφες ἢ σκουλήκια, τὰ ὁποῖα ὁμως δέν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἀντίθετα εἰσχωροῦν πρὸς τὰ μέσα κατατρώγοντας τοὺς ἰστούς, γιὰ νά φωλιάσουν στο ἐσωτερικὸ τοῦ ὁργανισμοῦ.

Πολύ σύντομα, ὁλόκληρα μέλη ἢ τμήματα τοῦ σώματος μολύνονται βαρύτερα, τὸ ἄτομο ἔχει τρομεροὺς πόνους καί ἀκολουθεῖ ἡ σηψαιμία πού ὀδηγεῖ συνηθέστατα στο θάνατο.

Ἰδιαίτερα εὐαίσθητοι εἶναι οἱ γέροντες καί τὰ παιδιά, ἀλλὰ ἡ κοχλιόμυγα μπορεῖ νά καταστρέψῃ τὴν υγεία, ἂν ὄχι καί τὴ ζωὴ, ὁποιοῦδήποτε ἀτόμου.

Σέ περίπτωσι πού δέν βρίσκει ἀμυχὴ στο δέρμα, δέν διστάζει νά χωθεῖ στο αὐτιά, στο ρουθούνια ἢ στο στόμα, ὅποτε εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἡ ἀντιμετώπιση τῆς πληγῆς πού δημιουργεῖ.

«Τά Νέα» 20/4/1990

**Οι Ζηλωταί Ἀγιορεῖται Πατέρες γρά-
φουν, τά ὅποια εὐχαρίστως δημοσιε-
ύομεν ὡς πάνυ ὠφέλιμα καί χρήσιμα:**

**30/10/89
ΤΟ AIDS (ΕΗΤΖ)**

Σαν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, δέν μπορούμε νά μὴν πάrouμε θέση, νά μὴν σκεφθοῦμε σοβαρά, ἀκόμη καί νά μὴν συζητήσουμε, ἢ καί νά μὴν σχολιάσουμε κάτι πού ἀπασχολεῖ ὅλο τόν κόσμον σήμε-
ρα. Λένε πολλοί τελευταῖα, ὅταν παρατηροῦν μερικά φαινόμενα δυσάρεστα, κάποιους κινδύνους πού ἐμφανίζονται κάθε μέρα καί περισσότερο στή φύση. Λένε: «Ἡ φύση ἐκβιάζεται καί μᾶς ἐκδικεῖ-
ται». Κι αὐτό, χωρίς ν' απορρίπτεται, μπορεῖ νά ἐκ-
φραστεῖ καί διαφορετικά. «Ὅλα τά ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν δέν τά τιμᾶμε, ὅταν δέν τά μεταχειρι-
ζόμαστε μέ τό πνεῦμα Του, γίνονται ἐπιθετικά». Καί μία τρίτη ἐκφραση: «ὅταν παραβαίνουμε τόν ἡθικόν Νόμο, κι' ἀπ' αὐτή τήν παράβαση κινδυνεύο-
ουμε νά χαθοῦμε, τότε ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀγάπη Του, μᾶς κάνει νά Τόν τηροῦμε, χωρίς τήν θέλησή μας».

Καί τό AIDS συμπεριλαμβάνεται σ' αὐτά. Δέν μπορεῖ κανεῖς ν' ἀρνηθεῖ πῶς τά ἤθη γενικά, πῶς ἡ ἡθική ἀπό πολύ μεγάλη μερίδα κόσμου περιφρο-
νεῖται. Δέν ὑπάρχει σεβασμός καί τιμὴ στο γάμο, στήν ἀγνότητα, στήν ἡθική μέ τήν στενή ἔννοια γενικά. Μέ τίς ἔξω τοῦ γάμου δραστηριότητες καί ἀταξίες πολλῶν, μέ τήν περιφρόνηση τοῦ ἡθικοῦ Νόμου σ' αὐτά φαίνεται καθαρά πῶς ἡ οἰκογένεια σήμε-
ρα χάνει γιά πολλούς τήν ἀξία της. Ἀφοῦ πολ-
λές οἰκογένειες ἐξ' αἰτίας τῆς ἀπιστίας αὐτῆς, πολ-
λῶν, πού ὁ ἐν τιμῶν τήν ἀγνότητα μέσα στό γάμο, διαλύθηκαν, ἢ πρόκειται νά διαλυθοῦν. Θά μᾶς ἄφηνε ὁ Θεός χωρίς νά μᾶς προστατεύσει ἀπ' αὐτή τήν φοβερή ἀπειλή; Χωρίς νά μᾶς βρεῖ τρόπο ἔστω καί γιά νά φοβηθοῦμε ἀκόμα καί νά κινδυνέψουμε καί νά ἀποφασίσουμε νά γυρίσουμε πίσω, ἔστω καί μέ τή βία.

Οἱ μολυσμένοι ἀπό τήν θανατηφόρον ἀσθένειαν τοῦ Ἑητζ, σύμφωνα μέ ἐπίσημον στατιστικήν ἀνέ-
ρχονται στόν τρομακτικό ἀριθμό τῶν δέκα ἑκατομ-
μυρίων (10.000.000) ἀνθρώπων. Στίς Η.Π.Α. οἱ θάνα-
τοι ἀπό Ἑητζ κατέχουν τήν πρώτην θέσιν. Διά μίαν ἀκόμη φοράν δικαιώνεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς πρός τήν ἀμαρτίαν λέγει: «τά γάρ ὁψώ-
νια τῆς ἀμαρτίας θάνατος». (Ρωμ. στ' 23). Οἱ νόμι-
μες σχέσεις ἀνάμεσα στόν ἄνδρα καί στήν γυναῖκα εὐρίσκονται μόνον μέσα εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου. Ἀπό τήν ὥρα πού ὁ γάμος ἱερολογεῖται, ὁ

ἄνδρας ἀνήκει εἰς τήν γυναῖκα τοῦ καί γυναῖκα εἰς τόν ἄνδρα της. Ὅταν ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο συνάψη ἐξωσυζυγικές σχέσεις διαπράττει τό ἀμάρτημα τῆς μοιχείας.

Ὁ ὑπουργός ὑγείας μέ πολύ κόπο προσπάθησε νά ἐξηγήσῃ καί νά προβάλλῃ τούς κινδύνους καί τά ἐγκαιρα μέτρα τοῦ ὑπουργείου του. Ὑποσχέθηκε προγράμματα καί ὁμάδες ἐρεῦνης. Καί θά περίμενε κανεῖς ὁ φοβερὸς ἴος τοῦ Ἑητζ τελικά νά δαμασθῇ καί νά ἐξαφανισθῇ. Ἀλλά ὅποια ἀφέλεια. Στά ἴδια φύλλα τῶν ἐφημερίδων, ὅπου στίς πρώτες σελίδες τοὺς ἐπροβάλλοντο τά μέτρα καί οἱ προτάσεις στίς ἐπόμενες σελίδες προκλητικά κατεῖχαν περίοπτη θέσι διαφημίσεις τοῦ τύπου μέ τίτλους πού ὠθοῦν τοὺς νέους νά παραμερίσουν κάθε φόβο γιά τό Ἑητζ καί νά κάνουν ἀνεπιφύλακτα χρῆσι ἀντικειμέ-
νων - ὀργάνων τῆς ἀναιδοῦς ἀμαρτίας. (Βλέπε ἐφη-
μερίδες «Τά Νέα» φ. τῆς 26.1.1987, καί «Τό Βῆμα», φ. τῆς 1.2.1987).

Δέν εἶναι πουριτανισμός ἡ ἀγνότης καί ἡ σωφροσύνη στή ζωή. Εἶναι ἡ πλέον φυσιολογική κατάστασι τοῦ ἀνθρώπου. Τό Ἑητζ εἶναι ἡ πιό ἀκραία τιμωρία τῆς σεξουαλικῆς ἀπελευθερώσεως, τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Διεθνῶς ὡς τό καλύ-
τερο φάρμακο προβάλλεται ἡ μονογαμία. (Βλέπε ἐφημερίδα «Τό Βῆμα», φ. τῆς 29.6.1986).

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ὑγείας, Προνοίας καί Κοι-
νωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀνεκοινώθησαν τόν παρελ-
θόντα μῆνα Μάϊον (1989) τά ἐξῆς ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα. Κατά τήν τελευταίαν πενταετίαν ἔχουν δηλωθῇ εἰς τήν Ἑλλάδα 205 συνολικῶς κρούσματα Ἑητζ. Ἐξ αὐτῶν 87 ὠδήγησαν εἰς τόν θάνατον. Ὁ ἀριθμὸς κατατάσσει τήν χώραν μας εἰς τήν 31 θέσιν εἰς τήν Εὐρώπην. Ἄς ἀνοίξουν λοιπόν τά μάτια τοὺς οἱ ἀρμόδιοι καί ἄς μετανοήσωμεν...

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τόν ἐορτάζοντα π. Γεώργιον Σμυράκην ἐκλεκτόν μέλος τοῦ Διοι-
κητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εὐχεται ἡ Φ.Ο. ἐγκαρδίως ἔτη πολλά καί ἀγα-
θὴν παράστασιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ.

'Απάντησις Ὑπὸ Μοναχοῦ Διονυσίου εἰς τὸ Ἄρθρ. τοῦ Κου Κ.,
Πλεύρη
ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗ ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ τῇ 10/3/89 Εἰς Ν.
'Α. Σελ. 14

4η Συνέχεια

Καὶ σὺ πῶς λέγεις δεῖξέ μας τὸν Πατέρα; Δὲν πιστεύεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀχώριστα συνηνωμένος μετὰ τὸν Πατέρα, ὥστε ἐγὼ νὰ εἶμαι καὶ νὰ μένω μέσα εἰς τὸν Πατέρα καὶ ὁ Πατήρ νὰ εἶναι καὶ νὰ μένη μέσα μου; Εἶμαι δὲ τόσο πολὺ ἠνωμένος μετὰ τὸν Πατέρα μου, ὥστε τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐγὼ σὰς λέγω καὶ σὰς διδάσκω, δὲν τὰ λέγω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἄλλ' ὁ Πατήρ μου ποὺ μένει μέσα μου, Αὐτὸς ἐνεργεῖ τὰ ὑπερφυσικὰ ἔργα καὶ ἐπιβεβαίωσι δι' αὐτῶν, ὅτι εἴμεθα ἀχώριστοι καὶ ὅτι ἡ διδασκαλία, τὴν ὁποίαν διδάσκω δὲν εἶναι δική μου, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τῆς σοφίας τοῦ Πατρός μου. Νὰ πιστεύετε εἰς ἐμέ, ὅταν σὰς λέγω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐν τῷ Πατρί καὶ ὁ Πατήρ εἶναι ἐν ἐμοί, ὥστε Ἐγὼ καὶ Ἐκεῖνος, μολοντί διακρινόμεθα εἰς ξεχωριστὰ πρόσωπα, ἀποτελοῦμεν συγχρόνως ἓνα Θεόν. Εἶδ' ἄλλως καὶ δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους Μου αὐτοὺς πιστεύσατέ με τουλάχιστον διὰ τὰ ὑπερφυσικὰ ἔργα ποὺ διενεργῶ κ.τ.λ. καὶ τὸ 2ον σημεῖον εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν. Κεφ. 3 ἐδ. 24/25/26. «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ (ἡ Σαμαρεῖτις) Οἶδα ὅτι ὁ Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενός Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ λαλῶν σοι. ἐξήγ. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, δι' αὐτὸ καὶ δὲν περιορίζεται εἰς τόπους. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν, πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν μετὰ τὰς ἐσωτερικὰς τῶν πνευματικὰς δυνάμεις, μετὰ ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀληθῆ ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς λατρείας ποὺ πρέπει.

Λέγει εἰς Αὐτὸν ἡ γυναῖκα. Γνωρίζω, ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὄνομα τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταφράζεται μετὰ τὴν λέξιν Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ Ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ διδάξῃ ὅλα. Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Μεσσίας εἶμαι ἐγὼ, ποὺ τὴν στιγμὴν αὐτὴν σοὺ ὁμιλῶ.

Βλέπετε λοιπὸν Κύριε Πλεύρη, ὅτι δὲν ἀφήνει τίποτε ἡ Ἁγία Γραφή ποὺ νὰ μὴν τὸ ἀναφέρει περὶ Θεότητος, δὲν τὸν βλέπετε τὸν Θεόν, ὅταν κοιμᾶσθε καὶ ρυθμίζει τὸν ρυθμὸν τῆς ἀναπνοῆς σας, διότι ἐάν ἐπιταχυνθῇ ἢ ἐπιβραδυνθῇ δὲν θὰ ξυπνοῦσατέ ἐν ζωῇ ὅπως καὶ τοὺς παλμοὺς δηλαδὴ τὸν ρυθμὸν τῶν παλμικῶν κινήσεων τῆς καρδιᾶς ὡς καὶ τὴν ἔντασιν τῶν κινήσεων γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ζεῖτε, δὲν βλέπετε πῶς σὰς ρυθμίζει τὴν ἔντασιν τῶν κινήσεων τῶν φωνητικῶν ὀργάνων σας διὰ νὰ μπορεῖτε νὰ

δημιουργεῖτε τοιαύτης ποιότητος ἡχητικὰ κύματα ποὺ νὰ μεταβιβάζουν τὶς σκέψεις σας καὶ τὶς κρίσεις σας εἰς τοὺς συνομιλητάς σας, καὶ νὰ λειτουργῇ τόσο ἀρμονικὰ τὸ ὁμιλητικὸν σας σύστημα, δὲν βλέπετε πόσες εὐκαιρίες μᾶς δίδει, μπορούμεν νὰ ποῦμεν ὅτι κάθε δευτερόλεπτον καὶ μᾶς προσφέρει καὶ μίαν εὐεργεσίαν συνάμα καὶ μίαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀντλήσωμεν ἀνυπολογίστου ἀξίας ἀγαθὰ πνευματικῆς κατὰ πρῶτον φύσεως, εἴτε προσευχόμενοι μάζης τῶν μιὰ σταθερὰ θερμοκρασία διότι ἐάν ἦτο μεγαλύτερα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξατμίζωνται περισσότερα ὕδατα ποὺ θὰ ἐδημιουργοῦσαν κατακλυσμούς ἴσως χειρότερους ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε, πῶς ἀπορροφῶνται τὰ ὑπὸ τῶν βροχῶν, πιπτόμενα ὕδατα διὰ σχισμῶν βράχων καὶ διὰ ἀμμουδερῶν χωμάτων διὰ νὰ πάνε σὲ βάθος ὀλίγων ἐκατοντάδων μέτρων διὰ νὰ βροῦμε στρώματα πυκνὰ ἀργιλλώδη καὶ νὰ σταθοῦν στὰ ἡτοιμασμένα ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τεράστια ὑπόγια κοιλάματα διὰ νὰ ἀποθηκεύεται τὸ νερὸ διότι ἐάν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ πυκνὰ στρώματα ποὺ νὰ συγκρατοῦν τὰ νερά θὰ εἰσχωροῦσαν εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τῆς γῆς καὶ δὲν θὰ εἶχαμεν νερὸ νὰ πιοῦμε. Τὸ πῶς ὁ Θεὸς ἐνῶ εἶναι, Πνεῦμα αὐλόν, δίχως νὰ πιάσῃ οὔτε σφυρὶ οὔτε καὶ σκερπᾶνι δι' ἑνὸς καὶ μόνον λόγου ἐδημιούργησε ὅλο αὐτὸ τὸ μυστηριώδες ὕλικόν καὶ πνευματικόν σύμπαν ποὺ μετὰ τὴν ἀρμονίαν λειτουργεῖ ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸν τὸν κατ' Εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του πλασθέντα τελειότερον ὢν τῆς δημιουργίας τὸν ἄνθρωπον, πῶς παρακολουθεῖ τὸν ἄνθρωπον καθένα χωριστὰ καὶ ὅλους μαζί καὶ μᾶς παρέχει κάθε τι ποὺ μᾶς ὠφελεῖ πραγματικὰ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μετὰ εἰς τὰ ὕλικά, πῶς εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ μᾶς συγχωρήσῃ διὰ τυχόν ἁμαρτίες ποὺ ὡς ἄνθρωποι ἀδύνατοι ποὺ εἴμεθα μπορούμεν νὰ ὑποπέσωμεν, πῶς μπορούμεν νὰ ζητοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν πλήρως τὸν Δημιουργόν; Καὶ τόσα ἄλλα ποὺ δὲν μπορούμεν νὰ τὰ ἀριθμήσωμεν ὅλα καθόσον εἶναι ἀναρίθμητα. Μπορεῖ ὁμῶς ὁ ἄνθρωπος τελειοποιούμενος νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ μάθῃ πολλὰ ἀλλὰ ὅσα θὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὁ Οὐράνιος Δημιουργός μας! Ἄς προσπαθήσωμεν λοιπὸν νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς τὰ ἐδίδαξε χωρὶς παραποιήσεις καὶ διαστριβλώσεις διὰ νὰ μπορέσωμεν νὰ μάθωμεν πλήρως τὴν Ἀλήθειαν καὶ περισσότερα πράγματα διὰ τὴν Θεότητα ἐν ἀληθείᾳ.